

Nguyễn Nhật Ánh

**KÍNH VẠN HOA 23
CỔ XE NGỰA KỲ BÍ**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 23: Cổ Xe Ngựa Kỳ Bí

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 02-February-2016

Tổng số 88 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Tới lưng chừng đèo, xe bỗng giảm ga chạy rề rề rồi ngừng hẳn lại. Bọn trẻ trên hai băng sau ngơ ngác chồm cả về phía trước.

- Đến Đà Lạt rồi hả ba? - Tùng ngạc nhiên hỏi.

- Chưa đâu! - Ba mỉm cười - Đây là thác Prenn. Chúng ta ghé xem cho biết, lát sẽ đi tiếp.

Bọn trẻ lục tục bước xuống. Dọc bên đường, hàng chục chiếc xe nối đuôi nhau đỗ san sát, hành khách lên xuống tấp nập.

Các bà, các cô từ thành phố Hồ Chí Minh lên bắt đầu mở túi xách, va-li lôi các loại áo len, áo khoác, áo gió đủ màu đủ kiểu ra mặc vào người rồi nhanh chóng sà vào dãy hàng quán bên đường đang bày đủ loại bánh, trái - tươi và khô, các loại mứt dâu, đào, mận, sơ-ri và các loại hoa vùng cao đẹp lạ lùng được bó thành từng bó khiến bọn trẻ có cảm giác như đang lạc vào một phiên chợ Tết.

Mạnh chợt rùng mình:

- Lạnh thật đấy!

Tiểu Long cười khì khì:

- Tao chả thấy lạnh tẹo nào!

- Anh chỉ phét!

- Thật đấy! - Tiểu Long nhún vai - Tao chỉ thấy mát mát là!

Quý ròm quay sang:

- Tiểu Long không phịa đâu! Nó có một lớp mỡ bao bọc quanh thân thể hệt như mỡ cá voi vậy. Nhốt nó vào ngăn đá mười ngày, nó cũng chả cảm thấy lạnh nữa là!

Nhỏ Hạnh không buồn góp chuyện. Nó biết Tiểu Long và Quý ròm sắp

sửa vào đầu khẩu, cà khịa nhau. Vì vậy, nó lặng lẽ theo chân ba mẹ lần theo con dốc nhỏ dẫn xuống thác, tay siết chặt chiếc khăn quàng trên cổ.

Khi này, lúc xe vừa bắt đầu leo đèo Bảo Lộc, nhỏ Hạnh đã cảm nhận được hơi thở của cao nguyên trên da thịt mình. Ngay lúc đó, vai nó đã đòi áo khoác, cổ nó đã đòi khăn quàng. Nhưng sợ thằng ròm trêu, nó không dám lôi áo ra mặc. Nó chỉ lấy ra mỗi chiếc khăn quàng.

Bây giờ, khi tiến gần đến thác, nhỏ Hạnh mới hối hận. Tiếng thác réo ầm ầm mỗi lúc một lớn và hơi nước tỏa mù, lan ra tới tận chỗ bọn trẻ đang dọ dẫm bước khiến nó cảm thấy khí lạnh luồn vào trong cổ, trong tay áo mình.

Đúng lúc đó, thằng Tùng ở phía sau trờ tới. Nó chìa ra chiếc áo len vàng:

- Áo của chị nè! Mặc vô đi!

Nhỏ Hạnh ngoảnh sang thấy em đã khoác áo gió tự bao giờ, ngạc nhiên hỏi:

- Em lôi mấy thứ này ra tự khi nào thế?

Tùng toét miệng cười:

- Khi này, lúc chuẩn bị xuống xe! Mẹ bảo em đấy!

Nhỏ Hạnh vừa cầm chiếc áo len đã thấy Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh đi tới.

- Mặc áo vào đi, công chúa! Còn mắc cỡ gì nữa! - Quý ròm nheo mắt trêu.

Nhỏ Hạnh chưa kịp "phản kích", tiếng ba từ đằng trước đã vọng lại:

- Lẹ lên các con! Đừng để bác tài đợi lâu sốt ruột!

Ngọn thác hùng vĩ đổ xuống từ mỏm đá cao. Phía dưới là con suối tung tóe bọt ngay chân thác, nhưng ra xa một chút đã phẳng lặng, hiền hòa.

Bọn Quý ròm phát hiện có một con đường đi luồn đằng sau màn nước trắng xóa, bèn tranh nhau tiến vào.

- Hay quá hén! Thế là chúng ta đã đứng ngay sau thác nước!

Mạnh xuýt xoa, vừa nói nó vừa thò tay vào màn nước.

Coi chừng! - Quý ròm hét giật - Nước chảy mạnh lắm, không khéo nó hất văng mày xuống vũng bây giờ!

Mạnh rút tay lại, nhìn ông anh:

- Anh nói thật không đấy?

- Sao lại không thật! - Quý ròm nhún vai - Trước giờ đã có khối người mất mạng vì hành động đại dột như mày rồi!

- Ai bảo anh thế?

- Chả ai bảo cả! Tao chỉ đoán thế thôi!

- Hừ, đoán! - Câu trả lời của ông anh làm Mạnh bất bình - Đoán chắc gì đã đúng!

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! - Nhỏ Hạnh chột kêu lên - Chúng ta chui ra ngoài thôi!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Sao thế? Mới vào có chút xíu mà!

- Nhưng đứng ở đây, Hạnh chả nhìn thấy gì cả?

Quý ròm nhấp nháy mắt, trêu:

- Thì mở mắt ra như tụi này vậy nè! Ai bảo Hạnh thích nhắm mắt làm công chúa ngủ trong rừng chi!

- Vô duyên! Ai nhắm mắt hồi nào!

- Thế sao...

Nhỏ Hạnh không để bạn nói hết câu. Nó nhăn mũi:

- Bộ Quý không nhớ Hạnh đang mang kính hay sao?

- Mang kính thì sao?

Lần này, nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã vọt miệng:

- Rõ là đồ ngốc tử! Mang kính thì hơi nước sẽ làm mờ mắt kính, Hạnh sẽ hết thấy đường chứ còn là sao!

Tranh thủ lúc bộ óc thông minh của Quý ròm bị trục trặc bất ngờ, Tiểu Long hí hửng trả đũa. Trước nay chỉ có Quý ròm mắng nó là "đồ ngốc tử", bây giờ lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở nó dùng chính cái từ nguyền đó để "xài xê" lại thằng ròm, bụng nó sướng rơn.

Còn nhỏ Hạnh, Mạnh và Tùng thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bị Tiểu Long chơi đòn "gậy ông đập lưng ông", Quý ròm tức muốn xị khói lỗ tai, không phải tức thẳng mặt tự nhiên mồm mép mà tức cái sự khù khờ đột xuất của mình. Nó vừa quay mình bước theo đường cũ, vừa giận dỗi lầm bầm "Ừ, mình rõ là ngốc tử thật!".

Ba mẹ nhỏ Hạnh đang đứng trên chiếc cầu nhỏ đối diện với thác nước, thấy bọn Quý ròm đang lục tục bước ra khỏi màn nước, liền đưa tay ngoắt:

- Lại đây các con! Đứng ở chỗ này chúng ta mới thấy hết được vẻ đẹp của thác Prenn!

Quý ròm vừa đi vừa thò tay vào túi xách lôi chiếc máy ảnh ra.

- Gì thế? - Tiểu Long hỏi.

- Chụp hình kỷ niệm!

Ba nhỏ Hạnh nhắc thấy, gọi lớn:

- Lại đây này, cháu ơi! Đứng quá gần thác nước, hơi nước sẽ làm mờ ống kính, không chụp được đâu!

Sao hôm nay chuyện gì cũng liên quan đến hơi nước và mắt kính thế không biết! Quý ròm buồn cười quá xá nhưng không dám cười. Nó cầm chiếc máy ảnh đi vòng ra phía sau cầu, miệng kêu:

- Các bạn lên hết trên cầu đi, tôi sẽ chụp một tấm ảnh thật... nghệ thuật! Tiền cảnh là cầu tre nhỏ...

- Đây không phải "quê hương là cầu tre nhỏ" đâu! - Nhỏ Hạnh cắt ngang.

- Không phải cầu tre nhỏ cũng không sao! - Quý ròm giờ máy ảnh ngắm nghĩa - Miễn tiền cảnh là chiếc cầu thơ mộng vắt ngang dòng suối, hậu cảnh là dòng thác trắng xóa chảy giữa hai rặng cây xanh biếc, còn xa xa là bầu trời xanh lơ thấp thoáng những cánh điều bay!

Mạnh ngược lên trời:

- Làm gì có con điều nào!

Còn ba nhỏ Hạnh thì phì cười:

- Cháu Quý làm thơ đấy hả?

Nhỏ Hạnh "méc" ngay:

- Tại ba không biết đó thôi! Quý là "thi sĩ Bình Minh" của lớp con đấy!

- "Thi sĩ Bình Minh" - Ba nhỏ Hạnh tròn mắt - Tại sao lại là Bình Minh?

Tiểu long tùm tùm:

- Dạ, đó là bút hiệu của Quý, thưa bác. Tại lớp cháu có một thi sĩ khác là "thi sĩ Hoàng Hôn", Quý phải lấy bút hiệu là Bình Minh để khỏi nhầm ạ!

- Bác đừng nghe mấy bạn ạ! - Quý ròm nhăn nhó - Mấy bạn nói đùa đấy!

Rồi sợ Tiểu Long và nhỏ Hạnh lòi mấy câu thơ kiểu như "Nhà em có một người bà. Tiếp theo là mẹ, kế là ba em" ra "tố cáo", nó hấp tấp giục:

- Thôi, các bạn trèo lên lẹ lẹ đi! Đứng sát vào! Được rồi! Chụp nhé!

Quý ròm vừa nói vừa bấm tanh tách hai ba pô liền một lúc.

Nhỏ Hạnh cau mặt:

- Quý chụp gì vội thế! Phải hô "một hai ba" cho người ta chuẩn bị chứ!

- Khỏi hô! Chụp hình sinh hoạt chứ có phải chụp ảnh người mẫu đâu!

- Thế nhỡ Hạnh nhắm mắt thì sao?

Quý ròm cười hề hề:

- Thì người ta càng có bằng chứng để tin Hạnh là công chúa ngủ trong

rừng chứ là sao!

Ba nhỏ Hạnh khoát tay:

- Thôi, cháu Quý lên đứng chung với các bạn đi! Để bác chụp cho!

Quý ròm nháy cẳng:

- Hay quá! Chụp bằng máy ảnh của bác thì đẹp phải biết!

Quả máy ảnh của nhà báo có khác! Máy Canon chính hiệu con nai, ống kính wide, ống kính télé đầy đủ, chưa kể các thứ kính lọc màu và dàn đèn hiện đại xếp đầy trong thùng i-nốc ba nhỏ Hạnh vẫn mang lung lẳng bên người.

Khi thấy ba nhỏ Hạnh giương máy lên, Quý ròm ngạc nhiên:

- Ủa, sao bác không gắn ống télé hỏ bác?

Ba nhỏ Hạnh mỉm cười, vẻ thông cảm cho sự mù mờ của Quý ròm:

- Ống kính télé là dùng để chụp xa cháu ạ! Từ chỗ bác đứng đến chỗ các cháu không cần phải dùng télé! Nào, bây giờ các cháu cười lên nhé!

Nhỏ Hạnh cuống quít nhắc:

- Ba nhớ hô "một hai ba" nghe ba!

- Được rồi! Chuẩn bị! Một... hai... ba!

Chiếc máy trên tay ba nhỏ Hạnh khác chiếc máy của Quý ròm. Khi bấm, nó im ru chả phát ra một âm thanh nào khiến Quý ròm giương mắt ếch:

- Bác chụp chưa hỏ bác?

- Chụp rồi! - Ba nhỏ Hạnh vừa đáp vừa loay hoay chọn góc đứng - Các cháu cứ đứng yên đó để bác chụp thêm vài pô nữa!

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh:

- Sao tôi chả nghe tiếng lách tách gì cả!

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, thằng Tùng đã kiêu hãnh khoe:

- Máy của ba em là máy của thám tử đấy, chả phải chơi đâu! Nó lợi hại

ghê lắm! Mỗi lần mẹ em nhăn nhó chuyện gì, ba em lén chụp lia lịa. Khi ảnh rửa ra, mẹ em rượt ba em chạy quanh nhà, vui phải biết!

Này, này! - Tiếng mẹ Tùng thành linh vang lên bên cạnh, đầy đe dọa -
Thằng oắt này lại nói xấu mẹ phải không! Lát chiều tới nơi, mẹ sẽ cho con biết thế nào là "vui phải biết" nhé!

CHƯƠNG 2

Bọn Quý ròm trú tại nhà nghỉ Mimosa. Giám đốc nhà nghỉ vốn là người quen của ba nhỏ Hạnh.

Nhà nghỉ Mimosa là nhà nghỉ bình dân, giá rẻ, gồm ba dãy nhà một tầng bao quanh một vuông sân trải sỏi khá rộng với những luống hoa đủ màu nằm dọc theo các lối đi.

Nhà nằm trên một ngọn đồi có khung cảnh thơ mộng nhưng khá xa trung tâm thành phố. Khách du lịch giàu có không bao giờ đến đây. Khách ở đây chủ yếu là các đoàn du lịch từ các cơ quan, trường học ở thành phố Hồ Chí Minh lên.

Ba mẹ nhỏ Hạnh đặt hai phòng ở dãy nhà bên trái. Quý ròm, Tiểu Long, Mạnh được chia một phòng. Phòng kia là Hạnh, Tùng và ba mẹ.

Vừa bước vào phòng, Quý ròm ném phịch ba lô lên giường, miệng bô bô:

- Tụi mình đi chơi đi!

Mạnh hỏi:

- Đi đâu?

- Đi dạo loanh quanh. Đi lên đồi.

Tiểu Long khịt mũi:

- Đi tắm trước đã!

- Mà lúc nào cũng tắm! - Quý ròm hừ giọng - Đây là Đà Lạt chứ đâu phải Vũng Tàu!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tắm trong phòng tắm kia! Đi suốt ngày ngoài đường, bộ mày không cảm thấy ngứa ngáy hả?

Quý ròm định ngoác miệng cãi thì mẹ nhỏ Hạnh đã thò đầu vào:

- Đi tắm đi các cháu! Tắm xong ta xuống phố chơi!

Mẹ nhỏ Hạnh vừa khuất sau cánh cửa, Tiểu Long liền quay sang Quý ròm, cười đắc thắng:

- Thấy chưa! Tao đã bảo đi tắm mà mày không nghe!

Quý ròm vênh mặt:

- Tao cũng bảo đi chơi nhưng mày đâu có chịu! Rốt cuộc mẹ nhỏ Hạnh vẫn bảo chúng ta chuẩn bị xuống phố đó thôi!

Tiểu Long nheo mắt:

Nhưng mày đâu có rủ "xuống phố"! Lúc nãy mày nói "lên đồi" rõ ràng!

- Rõ là đồ ngốc tử! - Quý ròm nhún vai - Ở một thành phố toàn đồi dốc như Đà Lạt này thì "xuống phố" và "lên đồi" là hai từ đồng nghĩa, hiểu chưa?

Tiểu Long mím môi:

- Chưa hiểu.

Quý ròm khịt mũi:

- Chưa hiểu thì lát nữa mày sẽ hiểu!

Quý ròm nói như thánh. Mười lăm phút sau, Tiểu Long ngạc nhiên thấy mình đang theo con dốc dẫn... lên đồi, rồi vòng trở xuống, một lát lại đi lên. Qua khỏi ngọn đồi thứ hai, cả đoàn mới thật sự xuôi xuống phố.

- Mày nói đúng ghê! - Tiểu Long khen bạn - Muốn xuống phố thì phải lên đồi!

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao nói lúc nào mà chả đúng!

Rồi nhìn Tiểu Long, nó gật gù nói thêm:

- Còn mày thì thỉnh thoảng mới nói đúng được một câu!

- Thỉnh thoảng?

- Ừ.

- Chẳng hạn như câu nào? - Tiểu Long tò mò.

- Như câu mày khen tao vừa rồi đó!

Nói xong, Quý ròm toét miệng cười hềnh hếch. Còn Tiểu Long thì hậm hà hậm hực vì bị cho vào tròng.

Nhỏ Hạnh chẳng buồn khen qua khen lại vung vít như hai bạn. Nó đưa mắt thích thú ngắm nhìn những dãy đồi chập chùng và những ngôi nhà mái nhọn xây theo kiểu Pháp thấp thoáng giữa rừng thông đẹp như tranh vẽ.

- Đẹp quá!

Không nén được, nhỏ Hạnh buột miệng trầm trồ.

Quý ròm quay sang, láu lỉnh:

- Tôi hả?

- Quý đẹp cái mồm xì! - Nhỏ Hạnh nhăn mũi, rồi nó chỉ tay vào ngọn đồi bên tay phải - Các bạn nhìn kia! Căn nhà ngói đỏ với ống khói trắng kia có giống những căn nhà mình từng xem trong phim không?

Tiểu Long nói:

- Ừ, y hệt!

Quý ròm cũng gật đầu:

- Đúng là y hệt!

Tùng cũng thế:

- Y hệt!

Chỉ có Mạnh là nói khác. Nó cụ thể hơn:

- Y hệt trong phim Xác chết trên cao nguyên!

Liên tưởng của Mạnh khiến nhỏ Hạnh rụt cổ:

- Em nói gì ghê thế!

Còn Quý ròm thì trừng mắt nhìn ông em:

- Mà có tốp cái miệng bậy bạ của mày lại không!

- Có sao em nói vậy chứ! - Mạnh gân cổ - Anh đã xem phim Xác chết trên cao nguyên chưa?

- Tao chả cần xem phim đó! - Quý ròm rùng mình đáp - Mà tao cũng chả muốn nghe nhắc đến phim đó nữa! Mày liệu thần hồn đấy!

Thấy ông anh ra oai ghê quá, từ đó cho đến lúc xuống hồ Xuân Hương, Mạnh chẳng dám bép xép nữa. Nó lăm lăm bước, mặt hầm hầm.

Ngay cả khi ba mẹ nhỏ Hạnh dẫn cả bọn vào nhà hàng thủy tạ cất trên mặt hồ, Mạnh cũng chả buồn mở miệng, mặc cho mọi người thi nhau xuýt xoa bình phẩm về ngôi nhà đặc biệt này.

Khi ngồi vào bàn, nó chọn chiếc ghế sát ngoài rìa, cố ngồi cách xa các ông anh, bà chị.

Mẹ nhỏ Hạnh nhìn Mạnh bằng ánh mắt ái ngại:

Cháu Mạnh sao thế? Mệt hả cháu?

- Dạ không ạ! - Mạnh lí nhí.

Tất nhiên bọn Quý ròm biết tổng Mạnh chưa nguôi giận đổi chuyện khi này, nhưng trước mặt ba mẹ nhỏ Hạnh, không đứa nào dám tỏ thái độ gì.

Chỉ có thằng Tùng là tỉnh rụi. Nó lại gần Mạnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thỏ thẻ:

- Anh Mạnh nè!

- Gì?

- Em ngồi với anh nha!

Chẳng lẽ xua đuổi một đứa nhiệt tình như thế, Mạnh đành miễn cưỡng ậm ừ trong cổ họng.

Tùng lại nói:

- Em xem phim đó rồi!
- Phim gì cơ? - Mạnh ngạc nhiên.
- Phim Xác chết trên cao nguyên ấy!
- Ủa, mà xem phim đó rồi hả? - Như gặp người quen nơi quê người đất khách, suýt chút nữa Mạnh đã reo lên.

Tùng chớp mắt:

- Ủ, em xem rồi! Phim hay ghê!

Gặp được "đồng minh", Mạnh tươi ngay nét mặt. Nó hể hả trút nỗi lòng:

- Vậy mà anh Quý bảo tao ăn nói bậy bạ!

Tùng bênh Quý ròm:

- Tại anh chưa xem phim này đó thôi!
- Không phải đâu! - Mạnh "xì" một tiếng - Tại anh nhát gan thì có!
- Nhát gan? Tùng tròn xoe mắt.
- Ủ, anh Quý tao là chúa nhát gan! Hể nghe nhắc đến chuyện rùng rợn là anh mặt xanh lè xanh lét!

Tùng bậm môi:

- Nhưng đây chỉ là chuyện phim thôi mà!
- Phim thì phim chứ! - Mạnh hừ giọng - Chắc gì ngoài đời không có những chuyện giống như trong phim!

Câu nói chắc nịch của Mạnh khiến Tùng chợt dạ đưa mắt nhìn quanh. Và ngay lập tức, nó bẽn lẽn nhận ra không chỉ có anh Quý ròm của nó nhát gan. Mạnh mới nói một câu, nó đã nghe bụng giật thon thót. Anh Mạnh này đúng là chúa ăn nói bậy bạ! Tùng nhủ bụng, không hay biết mình vừa lặp lại lời trách cứ của Quý ròm lúc nãy.

Đang hồi hộp đảo mắt, Tùng bỗng điếng người khi phát giác ở chiếc bàn cách đó không xa, một người đàn ông tóc hoa râm, mặt mày hồng hào

một cách kì dị, đang lặng lẽ quan sát tụi nó bằng ánh mắt chăm chú.

Ông ta ngồi một mình với chai bia trước mặt, cạnh khuỷu tay là chiếc nón nỉ màu tro và một túi vải cồng kềnh. Tay phải nâng cốc bia, tay trái nắm khư khư chiếc tàu thuốc đang hừng hờ nhả khói, ông dán mắt vào chỗ nhóm người Quý ròm đang ngồi với vẻ mặt quan tâm đặc biệt.

Khi bắt gặp ánh mắt của Tùng, ông vờ quay mặt nhìn ra hồ, làm ra vẻ ta đây là người nhàn rỗi, chẳng có ác ý gì với ai.

Cử chỉ đó càng khiến thằng Tùng thêm ngò vức. Trong một thoáng, lòng nó bỗng dậy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Nó vội cúi gầm mặt, không dám nhìn về phía người đàn ông đó nữa.

- Nguy rồi anh Mạnh! - Đầu cúi thấp, Tùng khẽ níu tay áo Mạnh, lắp bắp.

- Gì thế?

- Xác chết trên cao nguyên! - Tùng líu riu buột miệng, nó cũng không rõ mình đang nói gì.

Mạnh ngẩn tò te:

- Mà nói gì tao chả hiểu! Xác chết trên cao nguyên là sao?

- À, không! - Như sực nhận ra sự hoảng hốt quá đáng của mình, Tùng lớn lên - Ý em không phải vậy! Em muốn nói là...

Thấy Tùng ngập ngừng, Mạnh càng ngạc nhiên:

- Mà làm sao thế hở, thằng oắt?

Tùng bấu chặt tay vào cạnh bàn, nói qua hơi thở:

- Có... có người đang theo dõi mình!

Báo động của Tùng làm Mạnh nhảy nhồm:

- Đâu?

Nhưng rồi chợt nhớ hò hét giật giọng như thế chả phải là phong cách của các tay thám tử nhà nghề, nó liền hạ giọng thì thào:

- Người nào thế?

Vừa buột miệng, ngay lập tức Mạnh nhận ra sự đơn giản quá mức trong câu hỏi của mình. Hỏi một câu tầm thường như thế thì bất cứ ai cũng có thể hỏi được. Thám tử nhà nghề phải hỏi khác. Mạnh hít vào một hơi, giọng nghiêm trọng:

- Hẳn ta là nam hay nữ? Trẻ hay già? Cao hay thấp? Mập hay ốm? Tây hay tàu? Trắng hay...

- Anh nhìn thì biết! - Tùng đáp khẽ.

Thấy mình hỏi tràng giang đại hải mà thằng oắt này chỉ trả lời gọn lỏn, Mạnh hơi bực. Nhưng nó cố nén:

- Hẳn ta ngồi đâu?

Tùng không dám đưa tay chỉ, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Bên trái, cách mình bốn chiếc bàn, gần phía lan can ấy!

Thằng Tùng chỉ dẫn hết kiểm soát viên không lưu đang hướng dẫn máy bay đáp xuống đường băng.

Mạnh đảo mắt về bên trái và không khó khăn gì để xác định vị trí của người lạ mặt.

Thì ra đó là một ông già! Mạnh thở phào và thất vọng quay sang Tùng:

- Mà nói ông già tóc muối tiêu đó hả?

- Dạ.

Mạnh ngán ngẩm:

- Tao thấy ông hiền khô à.

- Nãy giờ ông đang theo dõi tui mình.

- Theo dõi đâu mà theo dõi! - Mạnh nhún vai - Mắt mày lé hay sao ấy! Tao chỉ thấy ông ngồi nhìn ra hồ.

Nghe Mạnh nói vậy, Tùng cảm thấy hơi yên tâm. Nó từ từ ngược mắt lên và lăm lét nhìn về phía người đàn ông lạ mặt. Và nó bỗng giật bắn

như chạm phải điện khi bắt gặp người đàn ông đang nhìn mình. Ánh mắt sắc như dao của người đàn ông như xoáy vào tim nó.

- Ồi, ông... đang nhìn! - Tùng ngoảnh mặt đi, giọng lập cập.

- Cái gì? - Mạnh hỏi.

Tùng chưa hết run. Nó ú ớ:

- Ông...

Mạnh như hiểu ra, nó quay phắt về phía người đàn ông tóc muối tiêu đang ngồi. Và như nó thấy lúc này, người đàn ông vẫn cầm chiếc tẩu thuốc trên tay, mắt lơ đang nhìn đâu đó ngoài hồ. Chỉ khác một điều là ly bia trước mặt ông lúc này đã cạn, những viên đá còn sót trong đáy ly lấp lánh phản chiếu ánh sáng tỏa ra từ những bóng đèn thấp sớm trên trần nhà thủy tạ. Nhìn vẻ ung dung nhàn nhã của ông, không ai tưởng tượng được thằng Tùng có thể chết khiếp vì một con người như thế.

- Mà làm sao thế hả? - Mạnh bực mình đập tay lên vai Tùng - Tao thấy ông vẫn đang ngắm cảnh vật ngoài hồ kia mà!

- Không! Không phải đâu! - Tùng tức tối đưa tay lên bịt tai - Ông giả vờ đấy!

Cử chỉ của Tùng khiến mọi người chú ý. Ba hỏi:

- Có chuyện gì thế hả Tùng?

- Dạ, có gì đâu ạ!

Mẹ lo lắng:

- Có con gì chui vào tai con hả?

- Dạ, không ạ! Tùng lắc đầu và từ từ buông tay xuống.

Quý ròm nghiêng đầu sang phía nhỏ Hạnh:

- Hạnh có nhìn thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

- Thằng Tùng ấy! - Quý ròm khịt mũi - Mặt mày nó có vẻ khác lạ!

- Ủ, hình như nó đang sợ sệt điều gì! Giọng điệu bình thản của nhỏ Hạnh làm Quý ròm tròn mắt:

- Thế Hạnh không lo sao?

- Chẳng việc gì phải lo! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Ngồi kể một đũa lúc nào cũng nói toàn những chuyện rùng rợn như thằng Mạnh, ai mà chẳng sợ sệt!

Lần này, tới phiên "bộ óc điện tử" của nhỏ Hạnh bị trục trặc. Nó đoán trật lất.

Trường hợp hôm nay là trường hợp ngoại lệ: từ nãy đến giờ, chính Mạnh là đưa tìm cách trấn an Tùng.

Quý ròm không có thì giờ suy nghĩ xem sự phán đoán của nhỏ Hạnh đúng hay sai. Nó đang hăm hực về chuyện nhỏ bạn đang chế giễu thói nhát gan bẩm sinh của nó, mặc dù so với nó, lá gan của nhỏ Hạnh cũng chẳng lớn hơn tẹo nào.

Cuối cùng, nó hừ khế một tiếng và xô ghế đứng dậy:

- Để tôi lại chỗ hai thằng nhóc xem sao!

Thấy Quý ròm tiến lại, Tùng mừng như bắt được vàng.

Quý ròm chưa kịp ngồi xuống ghế, nó đã hấp tấp nói ngay:

- Anh Quý ơi, nguy lắm rồi!

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, vẻ cuống quýt của Tùng vẫn khiến Quý ròm ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

Tùng nuốt nước bọt:

- Có người đang theo dõi tụi mình!

Quý ròm liếc Mạnh:

- Lại trò hù dọa của "thám tử" Mạnh này chứ gì!

- Anh đừng có đổ oan cho em! - Mạnh gân cổ thanh minh - Chính thằng

oắt Tùng tưởng tượng ra chuyện này! Em đã bảo không phải nhưng nó cố một mực không nghe!

Tùng rối rít cãi:

- Phải mà! Chính mắt em nhìn thấy rõ ràng!

Quý ròm giật áo Tùng:

- Nhưng đó là chuyện gì! Mà thuật lại đầu đuôi tao nghe coi!

Tùng nhắm tịt mắt:

- Chẳng cần phải thuật lại! Anh cứ nhìn về bên tay trái đi!

Quý ròm ngoảnh cổ sang trái:

- Rồi!

- Anh có thấy chiếc bàn kê ở góc phòng, kế lan can trông ra hồ không?

- Thấy.

- Anh thấy gì trên bàn?

- Một chai bia và một cái ly.

- Gì nữa?

- Hết rồi.

- Sao lại hết? - Tùng sừng sốt - Thế ai đang uống bia?

- Chả ai uống cả! - Quý ròm phì cười - Chai bia cạn rốc từ đời nào rồi!

Câu nói của Quý ròm làm Tùng mở choàng mắt. Nó lật đật lia mắt về chỗ chiếc bàn ở góc phòng và há hốc miệng khi thấy người đàn ông khi nãy đã biến mất tự bao giờ.

CHƯƠNG 3

Nhỏ Hạnh áp tay lên trán Tùng:

- Em hơi nóng rồi đây nè!

Tùng gạt phắt tay chị, càu nhàu:

- Em không bị "ấm đầu" đâu! Hồi chiều, chính em tận mắt nhìn thấy người đàn ông đó. Không tin, chị hỏi anh Mạnh mà xem!

Mạnh gạt đầu:

- Đúng là em có nhìn thấy ông ta! Nhưng ông ta chẳng có gì khả nghi cả! Ông chỉ vào nhà thủy tạ để uống bia thôi!

Tùng khịt mũi:

- Tại anh không để ý đó thôi! Ông ta cứ nhìn chòng chọc vào tụi mình. Đã thế, cặp mắt của ông lấp la lấp lánh trông phát sợ!

Tiểu Long mỉm cười:

- Thế thì sao?

- Còn sao nữa! - Quý ròm nhún vai - Thế có nghĩa là con người bí ẩn đó sẽ tìm cách bắt cóc bọn mình để tống tiền hoặc để bán qua nước khác làm nô lệ chứ là sao!

Thấy ông anh ròm lôi chuyện cũ ra trêu mình, Mạnh vùng vằng:

- Lần này đưa "nồi máu hình sự" là thằng Tùng chứ không phải em à nha!

- Thôi, chả có gì đáng lo đâu! - Nhỏ Hạnh cười cười lên tiếng - Nếu quả thật người đàn ông đó chú ý đến bọn mình cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, nhất là khi trong bọn có một người đẹp trai như... Quý đây!

Quý ròm vừa trêu Mạnh được một câu, đang lim dim khoái trá bỗng bị nhỏ Hạnh khều nhẹ một cái, liền nháy dưng. Nhưng nó chưa kịp phản

ứng, nhỏ Hạnh đã kéo tay Tùng:

- Em theo chị về phòng ngủ đi! Đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa! Sáng mai chúng ta còn phải đi hồ Đa Thiện sớm!

Đường đến hồ Đa Thiện khá xa. Ba mẹ nhỏ Hạnh phải thuê một chiếc ô tô nhỏ đang chờ khách trước cổng nhà nghỉ để đưa bọn trẻ đi.

Đường dài đi mất gần nửa tiếng. Sau khi xe bắt vào đường vòng Lâm Viên, lượn quanh đồi Rồng rồi rẽ trái một đoạn, bác tài mới hớn hỏ báo "Tới rồi!".

Khác xa với hình dung trong đầu bọn trẻ, Hồ Đa Thiện là một khu du lịch sầm uất, xe đồ san sát, người đông như trẩy hội.

Trong khi ba mẹ nhỏ Hạnh chen vào đám đông mua vé vào cổng thì bọn trẻ đứng túm tụm lại một chỗ tán gẫu.

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Còn đông vui hơn cả khu Đầm sen ở dưới mình!

Mạnh tỏ vẻ hiểu biết:

- Thành phố du lịch mà lại!

Tùng không tham gia bình luận. Nó đưa mắt tò mò quan sát các khách du lịch vận những chiếc áo len sặc sỡ với ba lô trên vai đang háo hức đi xuyên qua đồi thông thoai thoải để đi vào bên trong. Nó thích thú ngắm nhìn những đứa bé vừa đi vừa nhảy nhót, tay vung vẩy những chiếc bóng bay với vẻ tinh nghịch hồn nhiên nom đáng yêu đến lạ.

Đang băng quơ, tia mắt Tùng chợt dừng lại ở chỗ chiếc xe ngựa đồ cạnh hàng rào. Xe ngựa là hình ảnh khá quen thuộc ở một thành phố cao nguyên như Đà Lạt. Đi ngoài phố lúc nào cũng có thể bắt gặp một cỗ xe ngựa lướt qua với tiếng móng gỗ lóc cóc xuống mặt đường xen lẫn tiếng roi quất veo veo trong gió và tiếng thét ngựa của người xà ích.

Nhưng cỗ xe ngựa đang đồ cạnh hàng rào kia không giống với bất cứ cỗ xe nào Tùng đã từng nhìn thấy.

Khác hẳn với các cỗ xe trống trải thường qua lại trên phố, cỗ xe này buông rèm kín cả ba phía. Rèm và mui xe lại đen tuyền, tương phản một

cách kì lạ với chú ngựa trắng kéo xe lúc này đang ung dung cúi đầu gặm cỏ, thỉnh thoảng lại lắc mạnh chiếc cổ khỏe khoắn làm cho mớ bờm nâu mượt đang rũ lòa xòa hai bên tai tung lên một cách đẹp mắt.

Bị cỗ xe quuyến rũ, Tùng nhích dần về phía trước lúc nào không hay. Nó muốn được đặt tay lên chiếc cổ cong cong của chú ngựa xinh xắn kia biết bao, nó muốn được vuốt ve chiếc bờm chắc là vô cùng mềm mại của chú ngựa đến cháy lòng.

Nhưng rồi chân Tùng bỗng cứng đờ. Qua cửa xe trông phía trước, nó thoáng thấy một bàn tay ở bên trong. Và bàn tay đó đang cầm một tàu thuốc.

Có thể trên đời có hàng triệu cái tàu thuốc, cũng như có thể có hàng triệu người hút thuốc bằng tàu. Nhưng với Tùng, trên đời này chỉ có một cái tàu thuốc thôi, cũng như chỉ có mỗi một người hút thuốc bằng tàu thôi.

Trong một thoáng, một sự sợ hãi xâm chiếm lấy Tùng. Nó cảm thấy máu trong người hình như đang đông dần lại. Đã mấy lần nó muốn ngoác miệng kêu lên thật to nhưng quai hàm nó như bị ai nắm chặt.

Đúng vào lúc Tùng đang có nguy cơ biến thành đá thì một bàn tay đặt lên vai nó, kèm theo là giọng nói quen thuộc của Mạnh:

- Mày nhìn gì mà sững sờ cả người ra thế hả Tùng?

Cứ như thể hơi ấm từ bàn tay Mạnh xua tan băng giá trong ngực Tùng. Tùng nhúc nhích môi, nó phát âm một cách khó khăn:

- Ông...

- Ai?

- Người đàn ông hôm qua...

Mạnh nhìn quanh:

- Ông ta đâu?

- Ông ngồi trong cỗ xe ngựa!

Mạnh nhướn cổ dòm vào cỗ xe. Quả nhiên, đang tựa vào thành xe lim

dim nhả khói chính là người đàn ông mặt đỏ tị nó nhìn thấy hôm qua ở nhà hàng thủy tạ. Hôm nay chiếc mũ nỉ màu tro đội thùm thụp trên đầu che gần hết mái tóc muối tiêu bông bênh của ông. Mạnh quay sang Tùng, gật đầu:

- Đúng là ông ta rồi!

Tùng bước lui một bước. Nó áp tay lên ngực:

- Em sợ quá!

Mạnh nhìn lom lom vào mặt Tùng:

- Ông ta đã làm gì mày?

- Ông ta chẳng làm gì cả!

Ông chỉ ngồi... hút thuốc!

Mạnh hừ giọng:

- Vậy thì có gì phải sợ?

- Nhưng tại sao ông có mặt ở đây? - Tùng nuốt nước bọt - Anh không nghĩ là ông đang theo dõi tụi mình sao?

- Ôi dào! Mày chỉ khéo tưởng tượng! Ông ta theo dõi bọn mình để làm gì? Bọn mình có phải là những tí phú đâu!

Mạnh đập tay lên vai Tùng, nói với giọng trấn an. Theo lẽ thường, một đứa có "máu hình sự" như Mạnh ắt không thể phớt tỉnh trước những hành tung khả nghi như hành tung của người đàn ông này được. Nhưng kệt một nỗi, trước mặt thằng oắt Tùng thì Mạnh đang ở vai anh. Và để ra dáng một ông anh thì nó không được là chính nó, nghĩa là nó không thể là thằng Mạnh thường ngày, lúc nào cũng nom nớp, sợ sệt, nhìn đâu cũng thấy toàn chuyện "tống tiền" với "bắt cóc".

Chính vì lẽ đó mà mặc dù hơi hoảng trước những "báo động" của thằng Tùng, Mạnh vẫn cố giữ vẻ thản nhiên, ra điều ta đây là "người lớn", rất ghét ba cái chuyện tưởng tượng vớ vẩn của "bọn trẻ con".

Tùng không rõ tâm sự của ông anh, lại thắc mắc:

- Nếu không có âm mưu gì, tại sao ông lại theo dõi bọn mình đến tận

đây?

Mạnh nhún vai:

- Mình đến đây được chẳng lẽ ông ta không đến được? Hồ Đa Thiện đâu phải là khu vực dành riêng cho một người nào!

Tùng vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tại sao ông lại không đến đây vào lúc khác, lại đến đúng lúc tụi mình vừa đến?

- Mày khéo lo! - Mạnh phẩy tay - Chắc chỉ là tình cờ thôi!

Và nó chép miệng, "triết lý":

- Chuyện tình cờ thì trên đời thiếu gì!

Trong khi Tùng chưa kịp suy nghĩ xem sự xuất hiện của người đàn ông mặt đỏ tại hồ Đa Thiện vào lúc này có đúng thật là tình cờ hay không thì Quý ròm đã gọi giật:

- Mạnh, Tùng Tụi mày làm gì đằng đó thế? Vào đi chứ!

Hai ông nhóc ngoảnh lại, thấy mọi người đang lục tục bước qua cánh cổng trắng, liền lật đật chạy theo.

- Anh Quý này! - Tùng vừa rảo bước vừa nói.

- Gì thế mày?

Đang định nói với ông anh ròm về sự xuất hiện đầy bí ẩn của người đàn ông trong cỗ xe ngựa, chợt bắt gặp cái trừng mắt của Mạnh, Tùng liền im bặt.

Nó sực nhớ anh Quý chả ưa gì ba chuyện "hình sự" này. Anh Quý là chúa nhát. Anh quát Mạnh tối mày tối mặt cũng chỉ vì thỉnh thoảng Mạnh hay thò ra vài câu "ly kỳ, rùng rợn". Chuyện người đàn ông lạ mặt này cũng thế. Từ hôm qua đến giờ, không chỉ anh Quý mà cả chị Hạnh nó và anh Tiểu Long cũng chẳng ai xem sự lo lắng của nó là chuyện nghiêm túc. Nếu bây giờ nó lại mở miệng nhắc đến chuyện đó, thế nào mọi người cũng sẽ cười cợt, chế giễu nó.

Vì vậy, rốt cuộc Tùng đã chẳng nói gì.

- Mày định nói gì với tao thế? - Thấy Tùng làm thỉnh lâu lắc, Quý ròm ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, chẳng có gì đâu ạ! - Tùng đáp ứng - Em chỉ muốn hỏi là... hồ Đa Thiện ở đâu sao em chẳng thấy!

Quý ròm chỉ tay về phía trước:

- Ở đằng kia kìa! Người ta bảo leo qua khỏi ngọn đồi nhỏ này là thấy!

Quả nhiên, sau khi luồn qua những bóng thông phủ dày trên sườn đồi thấp, mọi người không khỏi buột ra một tiếng reo kinh ngạc và thích thú khi thấy đột ngột mở ra trước mắt mình một quang cảnh đẹp như tranh vẽ.

Ngay dưới chân đồi thông là một hồ nước trong vắt chạy dài giữa hai rặng cây xanh ngắt bên bờ, dòng nước chảy mãi, chảy mãi, mềm mại, uốn khúc như một dải lụa ai tung vào thung sâu, cứ thế len lỏi, miệt mài, càng lúc càng nhỏ dần và biến mất giữa những rặng núi xa.

Và những rặng núi xa nom cũng vô cùng lạ mắt. Núi xa không xanh màu núi. Núi xa xanh màu biển, bát ngát, hùng vĩ nhưng lại thâm lặng và dịu dàng khôn tả!

Cảnh đẹp khiến mọi người sững sờ, đứng ngẩn không chán mắt. Cảnh đẹp khiến nhỏ Hạnh trở nên mơ mộng. Nó không muốn lớn lên làm chủ tiệm hủ tiếu bò viên nữa. Chủ tiệm hủ tiếu bò viên thì xoàng quá. Bò viên ngon quả là có ngon thật, nhưng chỉ làm rung động... bao tử chứ không làm rung động tâm hồn. Bây giờ nó muốn nó trở thành họa sĩ. Nó sẽ vẽ đẹp gấp ngàn lần thằng Cung trong lớp nó. Nó sẽ là một họa sĩ lừng danh về tranh phong cảnh. Hồ trong tranh nó sóng gợn lăn tăn, đẹp đẽ và sống động đến mức khách xem tranh chỉ muốn nhảy xuống... tắm.

Tiểu Long không biết gì về giấc mơ của nhỏ Hạnh. Nhưng như có "thần giao cách cảm", ngay vào lúc này, thằng mập đang muốn nhảy ngay xuống hồ. Võ sĩ Tiểu Long xưa nay nghiên tắm biển, tắm sông, giờ lại khoái tắm hồ. Mơ ước của Tiểu Long như thế nào, nhỏ Hạnh và Quý ròm đều biết tỏng. Nó mộng trở thành diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Thành Long, người chỉ cần tung ra hai phim Náo loạn ở phố Bronx và Cú đánh đầu tiên đã buộc những tài danh ở kinh đô điện ảnh

Hollywood phải lé mắt. Còn khán giả Mỹ quốc thì khỏi phải nói. Những màn đánh đấm tuyệt kỹ và những pha lộn mèo đầy mạo hiểm của anh khiến họ phục lẫn bò càng. Họ hò hét. Họ khoái trá. Và họ âu yếm gọi anh là Jackie Chan.

Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ biết có thể. Tụi nó hoàn toàn không biết gì về mộng ước vừa chớm nở trong đầu thằng mập. Giờ đây, Tiểu Long đang ngẩn ngơ nhìn hồ Đa Thiện và... điều chỉnh nghề nghiệp. Nó đang muốn trở thành vận động viên bơi lội. Bơi lội Việt Nam hiện đứng bết thế giới, qua năm kỳ SEA Games không kiếm nổi một cái huy chương còm. Tiểu Long thích bơi và nó sẽ tập luyện để đem vinh quang về cho đất nước. Một đất nước có mấy ngàn ki-lô-mét bờ biển và sông ngòi chẳng chịt không thể cứ mãi đứng bết về bơi lội. Tiểu Long nhất định sẽ "gặt" vài chục huy chương vàng bơi lội về cho Tổ quốc, từ huy chương SEA Games, Asian Games đến huy chương Olympic. Sau khi hoàn thành nghĩa vụ đối với Tổ quốc, nó sẽ... về hưu để đi đóng phim, để thực hiện ước mơ cháy bỏng thời thơ ấu.

Trong khi Tiểu Long đang mơ màng nghĩ tới John Weissmuller, người đầu tiên trên thế giới bơi 100 mét tự do dưới một phút, năm lần vô địch Olympic, về sau trở thành diễn viên điện ảnh nổi tiếng với vai Tarzan chúa tể rừng xanh thì Quý ròm đột ngột phá bĩnh:

- Này, Tiểu Long!

- Gì? - Tiểu Long nhăn nhó, nó phải lúc lắc đầu để trở về với thực tại.

Đang có việc cầu cạnh thằng mập nên Quý ròm vẫn cố tươi cười:

- Mà nghe xem nhé!

- Nghe cái gì?

- Thơ! - Quý ròm khịt mũi - Tao mới làm được mấy câu thơ hay lắm!

Tiểu Long gục gặc đầu:

- À, thì ra nãy giờ mày đang làm "thi sĩ Bình Minh"! Rồi, đọc đi!

Quý ròm lim dim mắt:

- Hồ xanh, xanh ngắt một vùng

Cây xanh, xanh đến tận cùng xa xôi...

Tiểu Long đóng tai chờ cả buổi, không thấy Quý ròm đọc tiếp, liền giục:

- Tiếp đi chứ!

- Hết rồi!

- Hết rồi thì mở mắt ra! - Tiểu Long đổ quạu - Mà mày nhắm tít mắt, tao cứ tưởng còn!

Quý ròm mở mắt, và nói:

- Đồ ngốc! Thơ hết nhưng dư âm vẫn còn, hiểu chưa?

- Tao chả cần hiểu! - Tiểu Long chỉ tay xuống các bậc cấp gập ghềnh dẫn xuống hồ - Mọi người đi hết rồi kia kìa, mày không chịu mở mắt, bước xuống các bậc đá này thế nào cũng té gãy cổ cho coi!

CHƯƠNG 4

Nhỏ Hạnh và ba mẹ ngồi nghỉ chân ở quán nước trên bờ. Quý ròm, Tiểu Long dẫn hai ông nhóc đi thuê pédalo. Tiểu Long và Mạnh một chiếc, Quý ròm và Tùng một chiếc, bốn đứa hào hứng đạp ra giữa hồ.

Chung quanh, hàng chục chiếc pédalo khác và các loại thuyền nhỏ giương những cánh buồm sắc sỡ đang dập dềnh trên mặt nước khiến quang cảnh hồ Đa Thiện tấp nập như một buổi họp chợ trên sông.

Quý ròm đạp một hồi đã thấy mỏi chân, liền quay qua Tùng:

- Mày có đạp phụ tao không vậy?

- Em vẫn đạp nãy giờ!

- Đạp mạnh vào! - Quý ròm nhăn nhó - Mày đạp nhẹ hều à!

Tùng mím môi guồng mạnh chân. Nhưng còn nhỏ, sức yếu, nó còng lưng đạp lấy đạp để, chiếc pédalo vẫn chỉ nhích tới một cách chậm chạp.

- Đạp mạnh nữa đi! - Quý ròm nghiêng răng - Tao với mày cùng đạp! Tiểu Long và thằng Mạnh qua mặt tụi mình rồi kìa!

Quả nhiên, lúc đó chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh vừa lướt ngang qua. Thằng Mạnh còn quay lại quệt tay lên má, chọc quê:

- Đi trước mà tụt lại sau! Lêu lêu!

Quý ròm gầm gừ:

- Ở đó mà "lêu lêu"! Tụi tao sẽ bắt kịp mày cho coi!

- Thách đấy! - Mạnh nghinh mặt.

Sự thách thức của Mạnh khiến Quý ròm và Tùng sôi gan. Hai đứa cầm đầu cầm cổ ra sức đạp. Chiếc pédalo đang nặng nề vụt lướt đi bằng băng. Khoảng cách giữa hai bên dần được thu ngắn lại.

Quý ròm nhấp nhồm trên chỗ ngồi, hứng chí hò reo:

- Lần này thì Toa Đô và Ô Mã Nhi hết thoát nhé!

Thằng Mạnh quay lại chìa cùi chỏ:

- Toa Đô cái này này!

- Thằng oắt con! - Quý ròm mắt long lên - Mày dám chìa cùi chỏ ra với anh mày hả? Tao mà tóm được thì mày chết với tao!

Vừa hăm dọa, Quý ròm vừa guồng mạnh bàn đạp. Nhưng lạ quá, chiếc pédalo đang chạy thẳng tự nhiên ngoặt qua một bên.

Quý ròm liếc sang Tùng, thấy thằng nhóc đang mím môi ghì cần lái.

- Mày làm gì thế? - Quý ròm nhòai người gạt tay Tùng, miệng thét be be
- Sao lại bẻ lái?

Mặt Tùng xanh mét:

- Quay vào bờ đi thôi!

- Đừng có điên! - Quý ròm gầm lên - Sao bỗng dưng lại quay vào bờ?

Răng Tùng đánh bò cạp:

- Ông...

- Mày nói gì thế?

- Người đàn ông hôm qua! - Tùng cố trấn tĩnh - Ông ra tới đây rồi!

- Đâu?

Quý ròm buột miệng, và không đợi Tùng đáp, nó vội lia mắt ra bốn phía. Và nó giật nảy người khi nhìn thấy một người đàn ông đứng tuổi ngồi trên chiếc pédalo hình con thiên nga đang đập dềnh cách chỗ tụi nó không xa.

Chiếc mũ nỉ đội lệch trên đầu, và vẫn với chiếc tẩu thuốc không rời tay, người đàn ông ngồi tréo chân, lưng tựa vào tấm ván mỏng phía sau, đưa mắt ngắm trời mây non nước với vẻ ung dung, nhàn tản của một người già rồi việc. Chiếc pédalo không ai đạp, cứ hờ hững bồng bênh mãi một chỗ.

Quý ròm chưa trông thấy người đàn ông này lần nào. Hôm qua, lúc thằng Tùng định chỉ cho nó thấy thì ông đã rời khỏi nhà thủy tạ từ hồi nào. Nhưng dù không biết mặt, qua bộ dạng hót hải của Tùng, Quý ròm đã đoán ngay ra người đàn ông đang ngồi trên chiếc pédalo đó chính là "nhân vật" đã khiến Tùng khiếp vía suốt từ hôm qua đến giờ chứ không ai.

- Là ông ta à? - Quý ròm quay sang nhìn Tùng.

Tùng rụt cổ:

-Chính ông! Ông đã theo sát bọn mình hai ngày nay!

Quý ròm tự nhiên nghe cổ họng tự nhiên khô đắng:

- Mà có nhầm không đấy?

- Nhầm thế nào được! Chính anh Mạnh cũng nhìn thấy cơ mà Khi này, lúc ở ngoài cổng, hai đứa em đã phát hiện ông ngồi trong xe ngựa!

Quý ròm gật gù. Lúc này đúng là nó có nhìn thấy Mạnh và Tùng đứng xó rỏ cả buổi chỗ hàng rào, cạnh chỗ xe ngựa mui đen. Nhưng hai thằng oắt đã giấu tịt, không nói gì với nó về sự có mặt của người đàn ông trong cỗ xe. Có lẽ tụi nó sợ bị mắng! Quý ròm nghĩ bụng và hắng giọng nói, không rõ để trấn an Tùng hay trấn an chính mình:

- Tao vẫn chẳng thấy có gì đáng nghi trong chuyện này!

- Sao? Không đáng nghi à?

- Không! Tao cho đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tùng nhăn mặt khi thấy nhận định của Quý ròm chẳng khác chút nào với nhận định của Mạnh trước đó.

- Một người ở tuổi ông ta đi pédalo là chuyện không bình thường! - Tùng cố thuyết phục ông anh ròm.

Nhưng ông anh ròm lại nhún vai:

- Rất bình thường! Chẳng ai cấm cản điều đó cả!

Tùng lại nói:

- Nhưng đi một mình là chuyện lạ!

Quý ròm nhún vai lần thứ hai:

- Chẳng có gì lạ! Ở tuổi của ông đi hai mình mới là lạ!

Tùng vẫn không chịu thua. Nó mím môi:

- Nhưng cặp mắt của ông rất sắc, lại cứ nhìn xoáy vào tội mình!

Lần này Quý ròm không nhún vai nữa. Nhận xét của Tùng khiến nó thót bụng và bất giác đưa mắt liếc sang người đàn ông nọ. Đúng lúc đó, người đàn ông cũng đang đưa mắt nhìn sang chỗ bọn Quý ròm. Quả như Tùng miêu tả, ánh mắt của người đàn ông mặt đỏ thần quang lấp lánh khiến Quý ròm giật bắn như chạm phải điện. Bỏ xù rồi! Nó than thầm trong bụng và hấp tấp quay sang Tùng:

- Đúng rồi mà ạ!

- Đúng chuyện gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Người đàn ông này trông hãi quá!

- Thấy chưa! - Tùng khấp khởi - Em đã bảo mà anh không chịu tin! - Nhưng rồi nó lại lo lắng ngay - Thế thì quay pédalo vào bờ đi!

- Thằng ngốc! - Quý ròm hừ mũi - Tao cho pédalo quay vào bờ này giờ, mà không thấy sao?

Tùng chớp chớp mắt, sung sướng nhận thấy chiếc pédalo đang hướng vào bờ thật. Hóa ra Quý ròm miệng liên tục phản đối những nghi ngờ của Tùng nhưng tay thì âm thầm bẻ lái từ lâu.

Khi chiếc pédalo sắp cập bờ, Tùng sức nhớ ra:

- Chết rồi! Còn anh Tiểu Long và anh Mạnh?

- Không sao đâu! - Quý ròm tặc lưỡi - Không thấy tội mình, đằng nào tội nó cũng quay pédalo vào bờ thôi!

Tùng ngoái cổ nhìn ra sau. Quả nhiên, tít ngoài xa, chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh đang quay đầu.

Tùng dáo dác đảo mắt thêm một vòng, cố tìm xem chiếc pédalo của người đàn ông lạ mặt đang ở đâu nhưng không thấy. Có thể ông ta đang lẫn vào giữa hàng chục chiếc pédalo đang dập dềnh, nhón nhơ ngoài xa kia, cũng có thể ông đã lái chiếc pédalo vào sau doi đất cây cối rậm rạp ở ven hồ.

- Ông ta biến đi đâu rồi anh Quý ạ! - Vừa đặt chân lên bờ, Tùng đã thấp thỏm "thông báo".

- Biến đi đâu? - Quý rờm quay phắt lại.

- Em cũng chả rõ! Nãy giờ em cố tìm mà không thấy!

Quý rờm nheo mắt nhìn ra hồ, chỉ nhận ra chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh mỗi lúc một gần. Còn người đàn ông nọ thì không thấy đâu. Có thể ông ta vẫn còn ngồi trên chiếc pédalo khi nãy nhưng vì khoảng cách xa quá, nó và Tùng không trông rõ.

- Kệ ông ta! - Quý rờm tìm lâu mỏi mắt, liền làu bàu - Ông ta biến mất càng tốt! Có như vậy từ nay tụi mình mới ăn ngon ngủ yên!

Thấy Quý rờm lộ vẻ lo lắng, Tùng mừng lắm. Nó hỏi:

- Thế bây giờ anh đã tin ông ta cố tâm theo dõi tụi mình chưa?

Thái độ hí ha hí hửng của thằng Tùng làm Quý rờm nổi điên. Nó sầm mặt:

- "Tin, không tin" cái đầu mày! Lúc này không phải là lúc mày chất vấn tra hỏi tao! Đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!

Vẻ cáu kỉnh của ông anh rờm làm Tùng xuôi xị. Nó lập tức câm miệng hến, bụng tức anh ách.

Nhưng Quý rờm chỉ cấm được Tùng chứ đâu cấm được Tiểu Long. Pédalo vừa cập bến, Tiểu Long đã phóc lên bờ, hùng hổ "chất vấn" ngay:

- Tụi mày làm gì mà quay lui đột ngột thế? Lại chẳng thèm báo cho tao lấy một tiếng!

Quý rờm xanh mặt khi nghe giọng Tiểu Long oang oang. Nó lia mắt ra ngoài hồ, rồi lăm lét nhìn quanh và đưa ngón tay lên miệng "suyt" khẽ:

- Nho nhỏ thôi! Làm gì mà hét ầm lên thế?

Tiểu Long trông bộ tịch của Quý ròm, lấy làm lạ quá. Thằng ròm này sao thế nhỉ? Nó tự hỏi nhưng không tìm ra câu trả lời. Nó bắt chước Quý ròm đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng khám phá ra điều gì đặc biệt.

Tiểu Long bèn hạ giọng:

- Có chuyện gì thế?

Quý ròm không giải thích ngay. Nó cầm tay Tiểu Long lôi đi:

- Lại gặp nhỏ Hạnh rồi tính!

Ở phía sau, Mạnh tò mò nhìn Tùng:

- Chuyện gì vậy hở mày?

Tùng mặt mày nghiêm trọng:

- Chuyện người đàn ông mặt đỏ!

Mạnh ngạc nhiên:

- Bộ mày kể với anh Quý chuyện tụi mình nhìn thấy ông ngồi trong xe ngựa hả?

- Ừ.

- Sao thế? - Mạnh cau mày

- Sao mày lại kể?

- Bởi vì lúc đó em phát hiện ông đang theo dõi tụi mình!

- Xạo đi!

- Thật đấy! Lúc đó ông đang ngồi trên chiếc pédalo sát rạt chỗ tụi mình!

Tiết lộ của Tùng khiến Mạnh sờn tóc gáy. Nó vội ngoái cổ lại nhìn phía sau rồi vừa hối hả rảo bước nó vừa trách:

- Vậy mà khi nãy mày và anh Quý chẳng chịu nói cho tao và anh Tiểu Long biết!

Tùng cười hì hì:

- Em định nói nhưng nhớ lúc ở ngoài cổng anh bảo sự có mặt của người đàn ông đó ở hồ Đa Thiện chỉ là chuyện tình cờ nên em...

- Đẹp mà đi!

Không đợi Tùng cà khịa hết câu, Mạnh phẩy tay buông thõng một câu rồi co giò vọt theo Quý ròm và Tiểu Long, mặc thẳng Tùng phía sau miệng la bài hời và ba chân bốn cẳng quỳnh quít rượt theo.

CHƯƠNG 5

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lắng nghe Quý ròm thuật lại câu chuyện ngoài hồ vói vẻ chăm chú đặc biệt.

Thằng Tùng mới hôm qua đây còn bị mọi người chế giễu, bỗng chốc trở thành một nhân vật quan trọng. Quý ròm kể xong, Nhỏ Hạnh liền quay sang Tùng;

- Em có đoán chắc người đàn ông em vừa nhìn thấy ngoài hồ chính là người đàn ông hôm qua ở nhà thủy tạ không?

- Sao lại không chắc! - Tùng vừa nói vừa huơ tay - Khuôn mặt hồng hào một cách đặc biệt nè, mái tóc muối tiêu nè, chiếc nón nỉ nè, tẩu thuốc lá trên tay nè, tất cả những điều đó không thể nào trông nhầm được!

Quý ròm "đề" thêm:

- Cặp mắt của người đàn ông này sắc lắm!

Mạnh hùa theo ngay, quên phắt trước đây nó là đứa kịch liệt phản đối những giả thuyết của Tùng:

- Ủ, cặp mắt của ông thấy sợ sợ là! Chỉ nhìn cặp mắt đã biết ngay ông ta không phải là người tốt!

Nhỏ Hạnh cười:

- Thế theo em, ông ta là người như thế nào?

- Như thế nào ư? - Mạnh lúng túng, nó không ngờ nhỏ Hạnh lại hỏi "độc" một câu oái oăm như thế - Theo em, không phải người tốt thì tất nhiên là... người xấu rồi!

- Anh Mạnh nói đúng đó! - Tùng hào hứng phụ họa - Ông ta không những là người xấu mà còn là một con người rất nguy hiểm!

Cũng như nhỏ Hạnh, Tiểu Long chưa trông thấy "nhân vật rất nguy hiểm" này bao giờ. Nó hết nhìn Mạnh lại liếc sang Tùng:

- Nguy hiểm là sao?

Tùng huơ tay:

- Nguy hiểm là... nguy hiểm chứ là sao! Nghĩa là mình có thể bị ông ta... tấn công bất cứ lúc nào!

Tiểu Long cười ha hả:

- Mà chỉ giỏi tưởng tượng! Ông ta tấn công bọn nhãi nhép như mình làm cái quái gì! Mình đâu có thù oán gì với ông ta!

Quý ròm bênh Tùng:

- Chuyện này không suy diễn theo lối thông thường được đâu!

Mạnh cũng bênh Tùng bằng cách gật đầu a dua theo Quý ròm:

- Đúng rồi! Với một chuyện khác thường như thế này không thể suy diễn theo lối thông thường được!

Thấy bọn Quý ròm chơi trò "ba đánh một", Tiểu Long bối rối quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh nghĩ sao?

- Chuyện này khó nói lắm! - Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán - Hạnh chẳng thấy có lý do gì để người đàn ông kia theo dõi bọn mình cả!

Quý ròm hừ mũi:

- Không có lý do thì mình phải tìm cho ra lý do! Chuyện ông ta theo dõi tụi mình hai ngày nay có phải là chuyện bịa đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu đó chỉ là sự tình cờ!

Quý ròm lắc đầu quày quặt:

- Không phải đâu! Thoạt đầu tao cũng nghĩ như mày. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đó rồi, tao lại không tin vào sự tình cờ!

- Thôi được rồi! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, thông thả nói

- Bây giờ bọn mình sẽ ngồi chờ ông ta. Hạnh phải nhìn rõ mặt ông ta xem có đúng là ông ta ghê gớm như Quý, Mạnh và Tùng mô tả hay là không!

Nhưng ý định của nhỏ Hạnh rốt cuộc lại không thực hiện được. Cả bọn ngồi chờ hàng buổi vẫn không thấy chiếc pédalo của người đàn ông mặt đỏ cặp bờ. Trong khi đó, ba mẹ nhỏ Hạnh cứ nhắc nhở chăm chăm:

- Đi về thôi các cháu ơi!

Khiến nhỏ Hạnh phải liên tục năn nỉ:

- Cho tụi con nghỉ thêm một tí mẹ ơi!

Quý ròm nhíu mày lắm lắm:

- Lạ thật! Sao chẳng thấy ông ta đâu kìa?

Tiểu Long quệt mũi:

- Hay là ông ta đã vào bờ từ khi nãy rồi?

Tùng liếm môi:

- Theo em thì ông ta vẫn còn ở ngoài hồ! Đợi thêm một lát nữa thế nào cũng gặp!

Bọn trẻ lại đợi thêm một lát. Nhưng người đàn ông kia vẫn tuyệt không xuất hiện. Trời càng về trưa càng nắng nóng, những chiếc pédalo chán lượn lờ, nối đuôi nhau lần lượt chạy vào. Nhưng trong số các khách thuê lục tục bước lên bờ chẳng có ai tóc muối tiêu, chẳng có ai đội nón nỉ, cũng chẳng có ai tay cầm túi thuốc.

Nhỏ Hạnh quay sang Quý ròm:

- Bây giờ sao hỏi Quý?

Quý ròm chưa biết đáp thế nào thì ba nhỏ Hạnh đã trả lời thay. Ông đứng lên khỏi ghế xếp, đồng dục:

- Một hai ba, đằng sau, quay!

Quả như Tiểu Long suy đoán, khi ra tới cổng rào phía ngoài, Quý ròm, Mạnh và Tùng Quét mắt khắp bốn phía nhưng chẳng thấy cỗ xe ngựa

mui đen khi nãy đâu.

Như vậy, cho đến lúc về tới nhà nghỉ Mimosa, nghĩa là cho đến lúc cả Tùng, Mạnh lẫn Quý ròm đều đồng thanh quả quyết người đàn ông mặt đỏ xuất hiện ở nhà thủy tạ hôm trước và hồ Đa Thiện hôm sau đích thị là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, sẵn sàng tấn công cả bọn vào bất cứ lúc nào thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn chưa biết mặt mũi của nhân vật khủng khiếp đó dài ngắn ra sao.

Chính vì lẽ đó mà cho tới trước giờ đi ngủ, bọn trẻ vẫn chia làm hai phe cãi nhau ỏm tỏi.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh tỏ vẻ dè dặt khi nhận xét về người đàn ông này thì Quý ròm, Mạnh và Tùng hăng hái gán cho ông ta tất cả những từ ngữ rùng rợn nào tụi nó kịp nghĩ ra. Hung hăng nhất vẫn là "chuyên gia" Mạnh. Nó nói vung tán tàn:

- Nhất định đây là "Sát thủ hoa hồng"!

Tiểu Long nhe răng cười:

- "Sát thủ hoa hồng" chỉ có trong phim Bao Thanh Thiên thôi! Mà y đâu phải là Triển Chiêu!

Bị Tiểu Long kê tủ đứng vào miệng, Mạnh ngó ra một lúc rồi lòn lên bào chữa:

- Hoa hồng đây là hoa hồng Đà Lạt chứ bộ! Đâu phải em nói đến phim Bao Thanh Thiên!

Tùng rụt cổ:

- Em nghi ông này định bắt cóc một vài người trong bọn mình!

Nhỏ Hạnh mỉm cười nhìn em:

- Bắt cóc làm gì lắm thế?

Tùng không lộ mấy may bối rối. Nó giải thích bằng một vẻ nghiêm nghị:

- Ông sẽ đưa tụi mình đến một thành phố xa lạ. Ở đó ông sẽ bắt tụi mình đi bán vé số hoặc đi ăn xin để kiếm tiền về nộp cho ông!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính, thản nhiên:

- Hình như chị mới đọc mẩu tin này trên báo hôm qua!

Câu nói của bà chị làm Tùng nhột nhột quá xá. Nó nhăn mặt:

- Chị không tin rồi chị sẽ thấy! Người đầu tiên ổng nhắm vào là chị đấy!

- Đừng dọa chị! - Nhỏ Hạnh chun mũi - Chị không sợ đâu!

Tiểu Long đột nhiên ngửa mặt nhìn lên mái hiên và “e hèm” một tiếng:

- Nếu không phải là kẻ bắt cóc chuyên nghiệp, người đàn ông này dứt khoát là gián điệp.

Tự nhiên thấy Tiểu Long ngả về phe mình, Tùng mừng rơn:

- Đúng rồi! Bộ dạng ổng rất giống gián điệp!

Tiểu Long lại gật gù:

- Rất có thể ổng là điệp viên 116!

Tùng hí hửng tán thành ngay:

- Đúng rồi! Ổng là điệp viên 116!

- Thằng ngốc! - Quý ròm sầm mặt nạt Tùng - Mà có biết 116 là gì không?

Tùng ngo ngác:

- Là gì?

- Đó là tổng đài giải đáp số máy nói của bưu điện! Làm quái gì có điệp viên 116!

Biết bị lừa, Tùng quay sang Tiểu Long nhưng Tiểu Long đã vọt ra xa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nhỏ Hạnh chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách đứng dậy tuyên bố:

- Ngày mai nếu người đàn ông đó tiếp tục xuất hiện ở vườn hoa bách câu thì lúc đó có thể tin rằng Quý nói đúng!

Quý ròm là chúa nhát gan. Lúc ở hồ Đa Thiện, ánh mắt lấp loáng sắc

bén của người đàn ông đó đã làm nó sợ khiếp vía. Quý ròm thầm mong tất cả những phỏng đoán, ngờ vực và lo lắng của nó sẽ sai be sai bét. Nó thầm mong tất cả những gì xảy ra hai ngày nay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên như Tiểu Long và nhỏ Hạnh quả quyết.

Nhưng khi nghe nhỏ Hạnh tuyên bố như vậy, không hiểu sao nó lại mong người đàn ông mặt đỏ đó xuất hiện. Vừa muốn mình sai lại vừa mong mình đúng, Quý ròm thực mâu thuẫn quá chừng! Ngay cả bản thân nó, nó cũng chả biết ước muốn nào mạnh hơn.

Suốt buổi sáng dạo chơi ở vườn hoa Bích Câu, Quý ròm chẳng màng gì đến hoa cỏ, mặc cho nhỏ Hạnh cứ đi bên cạnh cứ chốc chốc lại ríu rít kêu lên "Ôi, hoa trà mi nè", "Ôi, hoa đỗ quyên nè"...

Quý ròm nhìn cây nhưng không ngắm hoa. Nó chỉ sục sạo xem người đàn ông khả nghi nọ có nấp đâu đằng sau các bụi cây để chờ... bắt cóc tui nó không thôi. Nhưng rốt cuộc Quý ròm chả tìm được gì. Có vẻ như người đàn ông mặt đỏ hôm nay không xuất hiện. Có vẻ như nhỏ Hạnh và Tiểu Long nói đúng. Và như vậy có nghĩa là nó đã đoán sai. Có nghĩa là nó lớn tòng ngồng rồi mà còn hùa theo hai thằng nhóc Mạnh và Tùng nghi vớ nghi vẩn để làm trò cười cho thiên hạ.

Đã thế hai thằng oắt kia lại chẳng tích cực "truy tìm thủ phạm" cùng nó tí nào. Thoạt đầu, lúc mới bước chân vào vườn hoa, Mạnh và Tùng cũng đảo mắt tìm tòi tí chút. Nhưng rồi chẳng thấy ma nào đáng ngờ, hai thằng oắt đâm chán, liền bám theo Tiểu Long chạy loăng quăng trưng giỡn. Và khi các chú nài dắt mấy con ngựa lại rủ rê, chúng khoái chí nhảy lên ngồi chễm chệ trên mấy con ngựa ốm nhom ốm nhách để chụp ba tấm hình nhí nhố, chả nhớ gì đến nhiệm vụ quan trọng kia cả.

Quý ròm buồn lắm. Buồn nhất là lúc ra xe về, Tiểu Long vỗ vai nó, cười nói:

- Tiếc thật! Cứ tưởng hôm nay tao và nhỏ Hạnh sẽ được hân hạnh nhìn thấy "nhân vật nguy hiểm" nọ, rốt cuộc lại công cốc!

À quên, lúc Tiểu Long nói câu đó, Quý ròm chỉ buồn thôi, chứ chưa buồn nhất. Buồn nhất là lúc nhỏ Hạnh hỏi nó:

- Quý thấy hoa hồng nhưng Đà Lạt có đẹp không?

Nó có nhìn thấy hoa lá gì đâu, đành xui lơ:

- Đẹp.

- Đẹp sao?

Lần này nó không xụi lơ nữa. Mà đậm gắt:

- Thì đẹp chứ đẹp sao! Đẹp mà cũng không biết hay sao mà còn đi hỏi!

CHƯƠNG 6

Câu chuyện về "điệp viên 116" tưởng đã kết thúc tại đó. Không ngờ ngày hôm sau bọn trẻ đi thác Cam Ly lại bất thần gặp người đàn ông mặt đỏ ở đó.

Lần này, cuộc gặp gỡ diễn ra một cách khá bất ngờ, lại không có người lớn bên cạnh. Ba mẹ nhỏ Hạnh đưa nhau đi dạo chợ Đà Lạt từ sáng sớm, giao nhiệm vụ dẫn dắt bọn nhóc cho nhỏ Hạnh.

Xe vừa đỗ, cả bọn đã kéo nhau ùa vào bên trong.

Thằng Mạnh nhanh nhẩu băng băng chạy trước. Nhưng vừa tới chân cầu sắt, nó đột ngột dừng lại, miệng ú ớ:

- Ông... ông...

Tiểu Long tròn mắt:

- Cái gì?

Mạnh chỉ tay ra phía trước:

- Cỗ xe ngựa mui đen...

Thác Cam Ly hoàn toàn khác với thác Prenn mà bọn trẻ từng thấy. Thác Cam Ly nhỏ, thấp, nước chảy róc rách trên triền đá thoai thoải. Giống một con suối trên núi, thác Cam Ly kém phần hùng vĩ nhưng trông rất ngoạn mục.

Bọn Quý ròm tới sớm, thác chưa có người lai vãng. Bọn chúng gần như là những vị khách đầu tiên, nếu không kể cỗ xe ngựa mui đen thằng Mạnh vừa chỉ.

Lúc này, trên một triền đá ven thác, cỗ xe đang loay hoay tìm cách leo lên khỏi dòng nước nhưng xem chừng không xong. Con ngựa bạch cổ vươn dài, miệng thở phì phò, bốn chân bám xuống các tảng đá cố trèo lên. Ở phía sau cỗ xe, người xà ích và người đàn ông mặt đỏ đang hì hục

bặm môi đây.

Chiếc tàu thuốc quen thuộc không thấy đâu, có lẽ người đàn ông đã bỏ vào túi áo. Còn chiếc nón nỉ màu tro thì rớt trên tảng đá bên cạnh.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long liếm môi hỏi:

- "Nhân vật nguy hiểm" là người đàn ông này đây hả?

- Đúng là ông ta!

Mạnh đáp, rồi nó rùng mình nói thêm:

- Ông tới đây tìm bọn mình đó!

Tiểu Long là đứa gan dạ, lại không tin vào những gì Quý ròm, Mạnh và Tùng lái nhái mấy ngày nay. Nhưng bây giờ, trước khung cảnh vắng vẻ của dòng thác lúc sáng sớm, nghe Mạnh thì thảo bên tai những lời như vậy, nó không rét mà run.

Tiểu long chưa kịp nói gì thì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tùng đã trờ tới sau lưng. Và cũng như Mạnh và Tiểu Long, cả ba đứng chết sững khi nhìn thấy cỗ xe ngựa mui đen.

Tùng nắm chặt tay nhỏ Hạnh;

- Ông ta đấy!

Nhỏ Hạnh thấy tay em mình run run, liền trấn an:

- Yên nào! chẳng có gì đáng sợ cả!

Rồi nó tặc lưỡi lẩm bẩm:

- Người ta đánh xe xuống thác làm gì thế nhỉ?

- Chắc muốn cho ngựa uống nước! - Tiểu Long đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cỗ xe.

- Thật quá mạo hiểm! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Thế sao không tháo ngựa ra! Để nguyên cỗ xe như vậy làm thế nào leo lên được!

Tiểu long cắn môi;

- Bọn mình làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đứng nhìn?

Tùng nuốt nước bọt:

- Đúng rồi! Đúng đây nhìn nguy hiểm lắm! Nhỡ ông ta leo lên bờ được và trông thấy bọn mình thì nguy! Tốt nhất là bỏ chạy quách!

Nhỏ Hạnh nạt em:

- Sao lại bỏ chạy? Mình phải tới giúp người ta một tay!

- Chị nói sao? - Tùng lấp bắp - Chạy tới đằng đó ư?

- Đúng vậy!

Nhỏ Hạnh thản nhiên đáp và rảo bước theo Tiểu Long lúc này đang hăm hở nhảy qua những tảng đá gập ghềnh để tiến tới chỗ xe bị nạn.

Tùng quay qua Quý ròm, cầu cứu:

- Sao đây anh Quý? Phải kêu anh Tiểu Long và chị Hạnh quay lại chứ?

Thấy ông anh đứng đăm chiêu không đáp, Tùng lại cầm tay Quý ròm lắc lắc:

- Anh gọi bọn họ về đi! Em sợ lắm!

- Sợ thì sợ, không thể làm như thế được!

Quý ròm chép miệng đáp và trước vẻ mặt sùng sốt của Tùng, nó cất bước đi theo Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Chỉ còn lại Tùng và Mạnh. Tùng lo lắng nhìn "đồng minh" cuối cùng:

- Tính sao đây anh Mạnh?

- Sao là sao?

- Bọn mình phải làm gì bây giờ?

Mạnh hít vào một hơi đầy. Rồi thở phò:

- Phải đi theo bọn họ!

Câu trả lời của Mạnh như một làn gió lạnh thổi qua mặt Tùng. Nó chưa kịp hoàn hồn thì Mạnh đã rời khỏi chỗ đứng, tiến về phía cỗ xe.

Chẳng còn cách nào khác, Tùng đành quỳnh quít chạy theo, miệng bài hời:

- Anh Mạnh, chờ em với!

Hai người đàn ông lộ vẻ vui mừng khi thấy bọn trẻ tiến lại.

- Để tụi cháu giúp các bác một tay!

Tiểu Long nói và nhanh nhẹn ghé vai vào thùng xe, ra sức đẩy.

Rồi tới nhỏ Hạnh và Quý ròm. Rồi tới Mạnh và sau rốt là oắt Tùng. Cả bọn bu quanh cỗ xe như bày kiến bu quanh miếng bánh ngọt.

Nhờ bày kiến mà miếng bánh ngọt dần dần nhúc nhích, nhúc nhích, những chiếc bánh xe lần lượt vượt qua được các tảng đá cản và leo dần lên cao. Tới mép bờ, con ngựa bạch hí một tràng dài và phóng vút một cái, kéo cỗ xe chạy đi một quãng mới dừng lại.

Người xà ích quay sang bọn Quý ròm:

- Cảm ơn các cháu nhé!

Người đàn ông mặt đỏ cũng gật gù:

- Cảm ơn!

Tùng đưa chiếc nón nhật được ở chỗ cỗ xe mắc kẹt:

- Của bác đây ạ!

Người đàn ông cầm lấy, lại nói:

- Cảm ơn!

Tùng vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt người đàn ông. Cặp mắt sáng quắc của ông ta vẫn khiến nó khiếp sợ.

- Dạ, không có gì ạ!

Rồi nó lén giật tay Quý ròm.

Quý ròm quay lại:

- Gì thế?

Tùng hạ giọng:

- Chuồn thôi!

Nãy giờ say mê làm việc nghĩa, Quý ròm quên bém cả sợ, bây giờ nhìn bộ tịch của Tùng, bụng nó bỗng nhiên thót lại. Nó sực nhớ tới hành tung khả nghi của người đàn ông mặt đỏ từ trước tới giờ. Và cả hôm nay nữa, việc ông ta đến thác Cam Ly vào lúc sáng sớm như thế này cũng không thể đoán chắc là không liên quan đến bọn nó. Ừ, đáng ngờ lắm! Quý ròm chợt dạ nhủ bụng và không đợi Tiểu Long hay nhỏ Hạnh lên tiếng, nó vội vàng nói:

- Chào hai bác nhé! Tụi cháu phải đi đây!

Rồi nó quày quả đi trước.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh và Tùng lót tót chạy theo sau.

Ba đứa đi tới chỗ cầu sắt thì Tiểu long và nhỏ Hạnh đuổi kịp.

Tiểu Long gắt om:

- Làm gì tụi mày chạy như bị ma đuổi thế?

Quý ròm nhún vai:

- Bộ mày nghĩ là thoát vòng nguy hiểm rồi sao?

- Nguy hiểm? - Tiểu Long nhướn mắt - Ý mày muốn nói đến "điệp viên 116"?

- Tao không đùa! - Quý ròm hừ mũi - Và lúc này không phải là lúc đùa!

- Anh Quý nói đúng! - Mạnh hòa theo - Một người đàn ông ngày nào cũng xuất hiện kè kè bên cạnh mình thì đó không thể là chuyện giỡn chơi!

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Ngày nào đâu mà ngày nào! Hôm qua ở vườn hoa Bích Câu tụi mình đâu có trông thấy ông ta!

Mạnh tỉnh khô:

- Có thể hôm qua ông ta ốm!

- Mà chỉ đoán mò là giỏi! - Tiểu Long bĩu môi - Tao thấy người đàn ông này chẳng có gì đáng ngờ!

- Em thấy đáng ngờ lắm! - Tùng bênh Mạnh - Mới sáng sớm lò dò tới đây đã thấy ông ta có mặt sẵn rồi! Cứ như ông cố tình đợi bọn mình vậy!

Tiểu Long nhếch môi:

- Ông đợi bọn mình để làm gì?

Trong khi Mạnh ú ớ chưa biết đáp trả như thế nào thì nhỏ Hạnh đã mỉm cười:

- Thì ông đợi tụi mình tới để đẩy phụ cô xe lên bờ chứ chi!

Thấy nhỏ Hạnh có ý trêu cợt, Quý ròm hắng giọng:

- Chuyện cô xe mắc kẹt có thể là một âm mưu! Chẳng ai lại đánh xe xuống dòng thác cả!

- Nhưng đó là âm mưu gì? - Tiểu Long hừ giọng - Tao chẳng thấy âm mưu gì ở đây cả!

Quý ròm hùng hổ phản kích:

- Đã gọi là âm mưu thì phải rất bí mật! Nếu để cho mày biết thì đâu còn là âm mưu!

Lý lẽ của Quý ròm không phải là không có lý. Tiểu Long và nhỏ Hạnh đành làm thinh, trong một lúc tụi nó chưa nghĩ ngay ra được cách bắt bẻ.

Tùng và Mạnh thấy vậy liền nhao nhao:

- Đúng rồi, âm mưu!

- Một âm mưu khủng khiếp!

Tiểu Long rất bực mình hai thằng nhóc a dua này nhưng chẳng biết làm sao.

Nó cau mày:

- Âm mưu thì sao? Bây giờ ở đây hay ra đón xe về?

- Về quách! Cứ thấy cỗ xe ngựa kia là em chẳng muốn nấn ná ở đây lấy một phút!

Mạnh tặc lưỡi đáp, vừa nói nó vừa ngoái đầu về chỗ chiếc xe ngựa. Nhưng mặt nó lập tức nghệt ra. Cỗ xe mui đen đã không còn ở chỗ cũ.

Mạnh đảo mắt ra bốn phía. Lúc này, khách du lịch đã đến rải rác. Một vài tốp đứng trên cầu, những tốp khác đang đi men theo các bậc đá, máy ảnh lăm lăm trên tay. Lẫn giữa đám khách tham quan là các em bé bán dạo, các chú nài cho thuê ngựa đang đứng đỉnh dất những chú ngựa yên cương rực rỡ đi dọc ven bờ.

Người đổ ra mỗi lúc một nhiều. Chỉ có cỗ xe ngựa mui đen là biến mất không tăm tích. Người xà ích và người đàn ông mặt đỏ chả rõ đã bỏ đi từ hồi nào, không ai hay biết.

Thái độ khác lạ của Mạnh khiến Quý ròm chột dạ:

- Gì thế Mạnh?

Mạnh chưa kịp đáp, cả bọn liền quay cổ nhìn theo hướng nhìn của nó.

Người mở miệng đầu tiên là Tùng. Nó ôm đầu, la hoảng:

- Eo ôi! Cỗ xe ma biến mất rồi!

CHƯƠNG 7

Nhỏ Hạnh bịt tai, nhắm mắt:

- Thôi, thôi, Hạnh không nghe nữa đâu! Cái gì mà ngày nào cũng "nguy hiểm" với "nguy cơ" hoài, Hạnh mệt quá!

Quý ròm xuống giọng:

- Thôi, được rồi! Hạnh không muốn nhắc đến chuyện đó nữa thì thôi, nhưng ít ra Hạnh cũng tin rằng sự xuất hiện của người đàn ông bí ẩn nọ tại thác Cam Ly sáng nay không phải là tình cờ chứ!

Nhỏ Hạnh nhắm mắt:

- Hạnh đã nói rồi! Hoàn toàn tình cờ!

- Tình cờ gì mà tình cờ lắm thế! - Quý ròm bứt tóc - Tình cờ ở nhà thủy tạ trên hồ Xuân Hương, tình cờ ở hồ Đa Thiện, bây giờ lại tình cờ ở thác Cam Ly nữa!

Nhỏ Hạnh buông tay xuống khỏi tai và từ từ mở mắt:

- Vấn đề không phải ở chỗ tình cờ nhiều hay tình cờ ít! Sở dĩ Hạnh không tin những nghi ngờ của Quý chỉ vì Hạnh vẫn chưa nghĩ ra động cơ nào khiến người đàn ông đó theo dõi bọn mình! Không một hành động nào là không có mục đích, nhưng mục đích của người đàn ông đó là gì, Quý thử nói xem!

Tất nhiên là Quý ròm không "thử nói" được. Nó cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi ngược lên:

- Chịu! Tôi không thể nghĩ ra được! Nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy hành tung của người đàn ông này rất đáng nghi! Nhất là cặp mắt của ông ta! Khi ông ta nhìn tôi ở hồ Đa Thiện, tôi tin rằng đó là ánh mắt của một người đang chú ý tới mình! Đó không phải là cái nhìn vô tâm, lơ đãng!

Quý ròm nói với vẻ mặt hết sức nghiêm túc khiến nhỏ Hạnh bất giác nghiêm túc theo. Nó không cười cợt hay nhún nhó nữa, mà nghiêm nghị đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Để Hạnh suy nghĩ thêm xem có tìm ra mạnh mỗi gì không!

Khi nói như vậy, nhỏ Hạnh không ngờ rằng chỉ trong vài tiếng đồng hồ tới, nó đã phải nhanh chóng thay đổi những suy nghĩ của mình.

Tối đó, ba mẹ vừa đem xấp ảnh rửa ngoài tiệm về, Tùng đã nhảy tung tung:

- Ôi, có ảnh rồi! Ba mẹ cho con xem với!

Bọn trẻ lập tức xúm lại quanh Tùng. Trong những tấm ảnh, khung cảnh Đà Lạt hiện lên cực kỳ thơ mộng.

Nhỏ Hạnh ngắm những bức ảnh chụp ở ven hồ Xuân Hương, miệng hít hà:

- Ôi, cứ như là tranh vẽ ấy!

Quý ròm và Tiểu Long xúm xít quanh những tấm ảnh chụp ở hồ Đa Thiện, còn Mạnh và Tùng thì giành giật nhau những tấm ảnh chụp ở vườn hoa Bích Câu.

- Anh xem nè! - Tùng hớn hờ - Em cỡi ngựa trông giống hiệp sĩ D'Artagnan trong phim không?

Mạnh "xì" một tiếng:

- Mà y giống mấy thằng nhóc dắt ngựa ở trường đua Phú Thọ thì có! Mà y xem tao đây này! - Mạnh chỉ tay vào tấm hình trong đó Mạnh đang chễm chệ trên một con ngựa lông đen tuyền - Tao mới giống hiệp sĩ! Tao là D'Artagnan!

Tùng khịt mũi, trả đũa:

- Em chả giống thì anh cũng chả giống!

- Tao giống!

- Anh chả giống tí ti nào!

- Giống! - Mạnh gân cổ.

Tùng cười kháy:

- Ngựa thì phải phi! Ngựa của hiệp sĩ gì mà đứng yên một chỗ như con gà rù!

Mạnh đỏ mặt:

- Sao mày ngốc thế! Hiệp sĩ thì hiệp sĩ chứ, đâu phải lúc nào hiệp sĩ cũng phóng ngựa vèo vèo! Lúc này là lúc ngựa của D'Artagnan đang nghỉ ngơi, hiểu chưa?

Tùng không thèm hiểu. Nó gân cổ định cãi, nhưng chưa kịp mở miệng, nhỏ Hạnh đã chìa tay qua:

- Đưa mấy tấm hình chụp ở vườn hoa Bích Câu cho chị xem nào!

Hôm ở vườn hoa, nhỏ Hạnh và Tiểu Long chụp ảnh khá nhiều.

Trong ảnh, nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười duyên bên những khóm hoa, còn Tiểu Long thì cười toét miệng trên mình ngựa. So với Mạnh và Tùng, Tiểu Long trông giống D'Artagnan hơn, dù nó không có hai hàng ria vênh. Nhưng Tiểu Long không giành làm hiệp sĩ. Nó chỉ nói:

- Cõi ngựa trông oai ghê!

Quý ròm chẳng xuất hiện bao lần trong những tấm ảnh. Hôm ở vườn hoa Bích Câu, nó mãi sục tìm người đàn ông mặt đỏ, chẳng tâm trí đâu làm "người mẫu".

Vì vậy, mặc tui bạn châu đâu vô xấp ảnh chụp ở vườn hoa xuýt xoa bình phẩm, Quý ròm ngồi một mình bên cạnh, trầm ngâm "nghiên cứu" bức ảnh hồ Đa Thiện do ba nhỏ Hạnh bấm máy từ trên bờ, cố tìm xem chiếc pédalo của người đàn ông mặt đỏ là chiếc nào.

Quý ròm chỉ giật mình ngoảnh lại khi nhỏ Hạnh bất thần buột miệng kêu:

- Ồi, cỗ xe ngựa!

Và không chỉ Quý ròm giật mình. Tiếng kêu thất thanh của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long, Mạnh và Tùng cùng nhảy nhồm:

- Gì thế?

- Cỗ xe ngựa! - Nhỏ Hạnh nhắc lại, giọng chưa hết sững sốt.

- Cỗ xe ngựa nào? - Tiểu Long vẫn chưa hiểu.

- Cỗ xe ngựa mui đen chứ cỗ xe ngựa nào!

Lần này, nhỏ Hạnh nói quá sức rõ ràng. Tiểu Long, Quý ròm, Mạnh, Tùng tưởng như sét vừa nổ bên tai. Cả bọn nhất loạt xô lại, cúi đầu nhìn vào bức ảnh nhỏ Hạnh đang cầm:

- Đâu? Đâu?

Dĩ nhiên nhỏ Hạnh không cần trả lời. Bức ảnh đã trả lời thay nó.

Mạnh và Tùng reo lên trước tiên:

- A ha, đúng là cỗ xe này rồi!

Quý ròm cũng vừa kịp phát hiện cỗ xe ngựa mui đen đang nép mình bên hông căn nhà kho chứa dụng cụ làm vườn. Trong ảnh, căn nhà kho ở títt đằng xa nhưng không ai có thể nhầm được. Trong một thoáng, nó nghe gai ốc nổi khắp người.

- Thì ra hôm đó ông ta vẫn ở bên cạnh bọn mình! - Nó nói và ném cho nhỏ Hạnh cái nhìn đầy ý nghĩa.

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Ông ta đánh xe vào chỗ nhà kho kín đáo như thế này, nếu cỗ xe không tình cờ lọt vào khung hình, bọn mình sẽ không tài nào biết được!

- Thấy chưa! - Tùng huơ tay - Em đã bảo người đàn ông này nguy hiểm lắm, thế mà anh Tiểu Long và chị Hạnh không tin!

Mạnh nhơn nhơn "thống kê":

- Từ hồ Xuân Hương đến hồ Đa Thiện, từ vườn hoa Bích Câu đến thác Cam Ly, không ngày nào người đàn ông này không đi theo bọn mình!

Mạnh cố làm ra vẻ "khách quan". Nó không thèm bình luận, chỉ nêu sự kiện. Nhưng nó muốn gì, mọi người đều biết.

Quý ròm ngồi im ngồi mím chi cộp. Nó không cần phải nói thêm điều gì. Miệng lưỡi của hai thằng oắt Mạnh và Tùng đã quá đủ. Nó chỉ chờ phản ứng của Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Tiểu Long lên tiếng trước. Nó nhìn nhỏ Hạnh:

- Thế nào hỏ Hạnh? Tôi thấy chuyện này quả đáng nghi thật!

Đúng như dự đoán của Quý ròm, nhỏ Hạnh vỗ trán:

- Nếu hôm đó người đàn ông này bí mật xuất hiện ở vườn hoa Bích Câu thì dĩ nhiên đây không còn là chuyện tình cò nữa!

Kết luận muộn màng của nhỏ Hạnh xóa tan khoảng cách giữa những đứa trẻ.

Ngay sau đó, cả bọn hấp tấp kéo nhau qua phòng của ba mẹ nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh chìa tấm ảnh có cỗ xe ngựa ra trước mặt ba:

- Ba xem này!

- Gì thế?

- Ba có nhìn thấy cỗ xe ngựa trong ảnh không?

Ba cầm lấy tấm ảnh, nheo mắt nhìn:

- Thấy!

Rồi ba quay sang Hạnh:

- Nhưng có chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Đây là một cỗ xe đặc biệt ba ạ!

Ba lại nhìn vào tấm ảnh trên tay:

- Ba chẳng thấy cỗ xe này có gì đặc biệt cả!

- Cỗ xe thì không đặc biệt! - Nhỏ Hạnh khịt khịt mũi - Nhưng người đàn ông ngồi trong cỗ xe đó là một người rất đặc biệt!

Mẹ lộ vẻ quan tâm:

- Nghĩa là sao hở con? Mẹ vẫn không hiểu con định nói gì?

Thấy bà chị "nhập đề" lâu lắc, Tùng sốt ruột vọt miệng:

- Người đàn ông này đáng nghi lắm mẹ ạ! Ông theo dõi tụi con suốt mấy ngày nay!

- Thì ra thế! - Mẹ phì cười - Thế ông theo dõi tụi con để làm gì!

- Tùng nói thật đấy, mẹ! - Thấy mẹ tỏ ý không tin, nhỏ Hạnh vội lên tiếng - Tụi con chẳng biết ông theo dõi để làm gì nhưng chắc chắn là ông đang bám theo tụi con từng bước!

Rồi trước vẻ chăm chú của ba mẹ, nhỏ Hạnh hồi hộp thuật lại hành tung kỳ lạ của người đàn ông mặt đỏ trong những ngày vừa qua.

Nhỏ Hạnh vừa thuật xong, người lớn chưa có ý kiến gì, Mạnh đã nhanh nhẩu xác nhận:

- Chuyện thật đấy bác ạ! Không phải là tưởng tượng đâu!

Tiểu Long và Quý ròm liền hòa theo:

- Các bạn nói đúng đấy, thưa bác!

Quý ròm còn "bổ sung" thêm:

- Cặp mắt ông nhìn thấy sờ sờ là!

- Bác chẳng thấy có lý do gì để phải sợ người đàn ông đó cả! - Ba nhỏ Hạnh mỉm cười với Quý ròm - Cách hay nhất là quên ông ta đi!

- Không quên được đâu ba! - Tùng cầm tay ba lay lay - Ông sẽ bắt cóc tụi con mất!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, gặng hỏi:

- Ba mẹ nhất định không tin chuyện này sao?

Trái với chờ đợi của bọn trẻ, ba nhỏ Hạnh vẫn chẳng tỏ vẻ gì lo lắng. Ông đặt tay lên vai con gái, đáp bằng giọng bình thản nhuốm chút hài hước:

- Sáng ngày một chúng ta về lại thành phố Hồ Chí Minh rồi. Từ nay đến

đó, nếu có người nào muốn bắt cóc tụi con, họ cũng chẳng kịp ra tay đâu!

CHƯƠNG 8

Sự thờ ơ của ba mẹ nhỏ Hạnh trước những tin tức động trời kia khiến bọn trẻ vô cùng thất vọng.

Tùng than thở với Mạnh:

- Em chẳng biết nói sao cho ba mẹ tin!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Không thuyết phục ba mẹ được đâu! Tự mình phải đối phó thôi!

- Đối phó? - Tiểu Long tròn xoe mắt - Hạnh bảo tụi mình đối phó bằng cách nào?

Nhỏ Hạnh nghiêm mặt:

- Mình phải tương kế tựu kế!

- Tương kế tựu kế? - Thấy cô bạn "xổ nhỏ", Tiểu Long mặt mày nhăn húm - Nghĩa là sao?

Quý ròm ngứa miệng:

- Nghĩa là tụi mình phải tìm cách theo dõi ngược lại ông chứ là sao!

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Theo dõi người đàn ông đó?

- Đúng vậy! - Nhỏ Hạnh gật gù - Ngày mai mình phải dò xem ông là ai, làm nghề gì và cư ngụ ở đâu!

- Nhưng làm thế nào theo dõi ông được? - Tiểu Long tiếp tục chứng minh mình là... người hay hỏi.

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Chẳng có gì khó! Ngày mai tụi mình đi chơi chùa Linh Sơn, thế nào

cũng gặp ông ta!

- Sao Hạnh biết?

- Biết! - Nhỏ Hạnh lắc mái tóc - Bây giờ thì Hạnh tin rằng sự xuất hiện của người đàn ông đó tại những nơi mình đến không phải là chuyện ngẫu nhiên! Bức ảnh chụp ở vườn hoa Bích Câu đã tố cáo ý đồ của ông ta!

Tới đây, Tiểu Long không hỏi nữa. Mà nhẹ nhàng thở ra:

- Ủ, có lẽ thế thật!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội để lên mặt. Nó uốn ngực:

- Chắc chắn là thế chứ còn có lẽ gì nữa! Hạnh bây giờ mới tin chứ tao tin điều đó từ lâu rồi!

Khoái làm tàng không chỉ có mỗi Quý ròm. Mạnh híp mắt:

- Em còn tin trước cả anh cơ!

Nhưng khi huỳnh hoang như vậy, Mạnh quên phắt ngoài nó ra, trời còn sinh thêm thằng oắt Tùng. Tùng vung tay, mắt nó còn híp hơn cả Mạnh:

- Em đây này! Chính em mới là người đầu tiên phát hiện ra người đàn ông đó!

- Không phải mày! - Mạnh gân cổ - Chính tao mới là người đầu tiên! Khi nhắc tới phim Xác chết trên cao nguyên, tao đã... linh cảm đến chuyện rắc rối này rồi.

- Xì! - Tùng chu môi - Xác chết đâu mà xác chết! Anh chỉ nói mò!

Bị thằng oắt chê "nói mò", Mạnh tức muốn sùi bọt mép. Nó nghiêng răng ken két:

- Để rồi mày coi! Thế nào cũng có xác chết!

- Mày có tộp cái miệng của mày lai không hở Mạnh! - Quý ròm tái mặt hét - Mày còn ăn nói vung vít như thế, lần sau tao không có rủ mày đi chơi nữa đâu đấy!

- Thôi, thôi, đủ rồi! - Nhỏ Hạnh nhăn nhó đưa tay bịt tai - Tóm lại là mọi

người đều có công phát hiện cả. Chỉ có Hạnh là chậm chạp thôi!

Tiểu Long cười hì hì:

- Không phải đâu! Chính tôi mới là người chậm chạp nhất!

- Chán thật! - Quý ròm tắc lưỡi - Hết thằng Mạnh và thằng Tùng giành nhau nhanh nhất, bây giờ lại tới lượt Hạnh và Tiểu Long giành nhau chậm nhất!

Rồi nó khịt khịt mũi:

- Trong khi đó, điều quan trọng là kế hoạch hành động ngày mai lại chẳng thấy ai bàn đến!

Nhỏ Hạnh nguyệt Quý ròm:

- Quý đừng có làm bộ ta đây vô tội! Chính Quý là người khơi mào ra chuyện này chứ ai!

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! - Tiểu Long vội vàng lên tiếng - Bây giờ tại mình vạch kế hoạch và phân công nhiệm vụ cho ngày mai đi!

Lời kêu gọi của Tiểu Long khiến mặt mày cả bọn thoát nghiêm trọng.

Tùng hết ham tranh nhau thành tích với Mạnh. Nó xích lại gần mạnh, thì thào:

- Anh Mạnh nè!

- Gì?

- Em cứ thấy sờ sợ thế nào!

- Sợ chuyện gì?

Tùng nuốt nước bọt:

- Sợ người đàn ông mặt đỏ đỏ!

- Đừng sợ! - Mạnh đặt tay lên vai Tùng - Ngày mai mình theo dõi ổng chứ có phải ổng theo dõi mình đâu mà sợ!

Tùng nhìn Mạnh bằng ánh mắt lo lắng:

- Thế nhờ ông phát hiện ra bọn mình thì sao?

Câu hỏi các cô của Tùng khiến tóc gáy Mạnh dựng đứng cả lên. Nó nói mà bụng thót lại:

- Không có chuyện đó đâu!

Rồi để thẳng oắt đừng hỏi thêm những câu đúng tim khác nữa, nó kéo tay Tùng:

- Xích lại nghe các anh chị bàn bạc đi! Mà sẽ thấy kế hoạch của anh Quý và chị Hạnh rất chặt chẽ, chu đáo, chỉ có thánh may ra mới phát hiện được!

Người đàn ông mặt đỏ chắc chắn không phải là thánh! Tùng yên tâm nhủ bụng khi sáng hôm sau, đúng phóc như dự đoán của các ông anh bà chị, sau khi cả bọn bước chân vào chùa Linh Sơn khoảng nửa tiếng đồng hồ, cỗ xe ngựa mui đen liền lóc cóc lăn bánh tới và đỗ chệch bên ngoài cổng.

Tùng không dám nhìn thẳng nhưng qua khóe mắt, nó vẫn nhận ra người đánh xe chính là người xà ích bọn nó đã gặp ở thác Cam Ly sáng hôm qua, còn người khách đang thông thả leo xuống xe kia đúng là người đàn ông da dẻ hồng hào với ánh mắt lấp loáng đến Quý ròm còn phải sợ.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần từ trước, Tùng vẫn hơi ớn ớn. Nó hồi hộp đánh mắt sang bà chị.

Bắt gặp cái nhìn của nó, nhỏ Hạnh mỉm cười khẽ giọng dặn:

- Em đừng lo! Cứ làm như không biết gì hết!

Rồi như để "làm mẫu" cho em, nhỏ Hạnh chấp tay sau lưng thông dong dạo bước, hết như ta đây đang mãi vãn cảnh chùa, còn ngoài ra ta có để ý gì đâu.

Nhỏ Hạnh làm sao, Mạnh và Tùng răm rắp làm theo như vậy. Hai đứa cũng chấp tay ra sau lưng, cũng lượn quanh các khóm hoa trong sân, đầu gật gà gật gù hết như hai ông tiên con, nom hoạt kê không thể tả.

Ba mẹ nhỏ Hạnh ở trong chùa bước ra, thấy vậy liền phì cười:

- Này, các con làm gì trông đạo mạo thế?

Thấy ba mẹ hỏi oang oang, nhỏ Hạnh bụng giật đánh thót. Cố bước những bước thật tự nhiên, nó lại gần chỗ ba mẹ đứng, thông báo bằng giọng nghiêm trọng:

- Ông ta lại tới rồi đấy! Ba mẹ đừng có nói lớn như vậy!

Dường như quên khuấy câu chuyện tối hôm qua, ba tròn mắt, ngo ngác:

- Con nói gì? Ai tới?

- Người đàn ông đi trên cỗ xe ngựa mui đen ấy mà! - Nhỏ Hạnh cố nói thật rõ ràng, chậm rãi - Hôm nay ông ta lại tiếp tục theo dõi chúng ta!

Nghe vậy, ba lật đật đảo mắt nhìn quanh.

- Ba đừng nhìn như thế! - Nhỏ Hạnh lại nhắc nhở - Chiếc xe đồ ngoài cổng kia kìa! Nhưng ba làm như vô tình nhìn ra thôi, kẻo ông ta biết đấy!

- Ông ta biết gì cơ? - Ba không hiểu.

- Thì ông ta biết mình biết ông ta đến!

- Thế thì sao?

- Nếu như thế ông ta sẽ chẳng dám theo dõi chúng ta nữa!

- Vậy càng tốt chứ sao! - Ba nheo nheo mắt - Chẳng lẽ con muốn người đàn ông đó tiếp tục theo dõi chúng ta?

Nhỏ Hạnh không muốn ba mẹ biết kế hoạch của mình. Tối hôm qua, sau khi bàn bạc, cả bọn đã quyết định giấu nhem mọi chuyện. Ba mẹ đã không tin câu chuyện về cỗ xe ngựa mui đen, không tin câu chuyện về người đàn ông mặt đỏ đáng ngờ kia, nhỏ Hạnh sợ ba mẹ sẽ ra tay ngăn cản. Quý ròm và Tiểu Long cũng cho rằng nên bí mật hành động, khi nào có chứng cứ rõ ràng mới báo cho ba mẹ nhỏ Hạnh biết. Không ngờ bây giờ ba đột ngột hỏi vặn khiến nhỏ Hạnh đâm bối rối.

- Sao thế hả con? - Ba lại hỏi, ngạc nhiên trước thái độ của nhỏ Hạnh.

- Như thế này ba ạ! - Nhỏ Hạnh ngập ngừng đáp, nó thấy khó bề giấu giếm được nữa - Trước đây tụi con rất sợ ông ta theo dõi, nhưng lúc này

thì... thì...

- Thì con lại sợ ông ta sẽ không theo dõi nữa! - Ba cười, tiếp.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Sao ba biết?

- Ba đoán thế! Thái độ của con đã khiến ba nghĩ như vậy!

- Đúng thế! - Nhỏ Hạnh cười gượng - Tụi con quyết định sẽ theo dõi ngược lại ông ta!

- Để làm gì?

Nhỏ Hạnh điềm tĩnh:

- Để chứng minh rằng những điều tụi con nghi ngờ không phải là viên vông!

- Hay! - Ba bật một ngón tay, khen - Chí khí lắm!

Nhỏ Hạnh thấp thỏm hỏi:

- Ba mẹ sẽ không ngăn cản tụi con chứ?

Ba nhún vai:

- Ba rất muốn ngăn cản, nhưng ba không tìm ra lý do!

Rồi nhìn về phía người đàn ông tóc muối tiêu đang lưng thững dạo bước, ba nói:

- Là ông ta đó sao?

- Chính ông!

Ba chép miệng:

- Ba thấy ông ta không có vẻ gì là người xấu!

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Con cũng không nghĩ ông ta là người xấu!

Ba trầm ngâm một thoáng, rồi nói:

- Ba hiểu! Các con cứ làm những gì các con cho là cần thiết! Dặn Quý và Long cố nấp cho kỹ, mặc dù ba tin các con sẽ không gặp nguy hiểm nơi người đàn ông này! Thôi, ba mẹ về trước đây!

Nói xong, trước vẻ mặt ngó ra của nhỏ Hạnh, ba quay sang mẹ gật đầu và cả hai người thông thả bước ra phía cổng.

Như vậy, ba đã đoán ra lý do Quý và Long biến mất này giờ! Chết thật! Chẳng biết người đàn ông mặt đỏ đó có tính ý như ba không? Nhỏ Hạnh lo lắng nghĩ và khẽ liếc về phía bụi cây nơi hai bạn đang thu mình mai phục.

Thấy Mạnh và Tùng đang quanh quẩn gần chỗ đó, nhỏ Hạnh giật mình gọi:

- Mạnh, Tùng! Lại đây!

Hai ông nhóc ngạc nhiên bước lại:

- Gì hả chị?

- Các em đừng lại gần chỗ bụi cây! - Nhỏ Hạnh cau mày - Coi chừng người đàn ông đó chú ý đấy!

Nghe bà chị trách, Mạnh khẽ ngoái cổ lại phía sau nhưng không thấy người đàn ông mặt đỏ đâu. Mạnh liền đảo mắt nghiêng ngó hai bên.

- Đừng có ngoáy cổ nhặng xì thế! - Nhỏ Hạnh nạt khẽ.

Mạnh gãi mũi:

- Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa?

- Nhưng... ông ta biến đâu mất rồi!

Thông báo của Mạnh khiến Hạnh và Tùng giật thót. Hai đứa hấp tấp quét mắt ra bốn phía. Quả nhiên người đàn ông mặt đỏ không còn ở trong sân chùa.

Trong khi bọn trẻ đang sục mắt tìm kiếm, ở ngoài cổng, tiếng vó ngựa lóc cóc thành linh vang lên. Cả bọn lia mắt ra cổng vừa kịp thấy cỗ xe

ngựa mui đen từ từ lăn bánh.

Phía sau, Tiểu Long và Quý ròm không biết đã chuồn ra khỏi chỗ nấp tự bao giờ đang vội và bám theo. Nhỏ Hạnh khoát tay:

- Đuổi theo nhanh lên!

Người xà ích dường như không biết có người đang bám đuổi. Cỗ xe chạy thong dong dọc đường Phan Đình Phùng, ngang qua rạp Giải Phóng rồi ngoặt qua đường Nguyễn Văn Cừ.

Cỗ xe đi không nhanh nhưng Quý ròm và Tiểu Long rượt theo muốn bỏ hơi tai.

Quý ròm thở hồn hên, trách:

- Lúc hai người kia đi vào chùa, nếu mà nghe lời tao, hai đứa chuồn vào đu dưới gầm xe ngựa có phải bây giờ mình khỏi phải chạy rã cảng rồi không!

Tiểu Long cười:

- Mà cứ làm như mình là thám tử Sherlock Holmes không bằng!

- Mà mập thù lù đu không nổi chứ tao thì dư sức!

Mặc Quý ròm huênh hoang, Tiểu Long làm thỉnh cảm cúi chạy. Đang sợ bị cỗ xe ngựa trước mặt bỏ rơi, nó chẳng còn bụng dạ nào cãi nhau với thằng ròm.

Còn Quý ròm thấy bạn ngậm miệng hến cũng chẳng buồn nói năng vung vít nữa. Nó thò tay vào túi lôi ra mấy cánh hoa nhái ném xuống mặt đường.

Đó là cách Quý ròm đánh dấu hướng đi để nhỏ Hạnh và hai thằng oắt Mạnh, Tùng biết đường mà đuổi theo. Quý ròm bắt chuyện Trọng Thủy Mỹ Châu. Xưa, Mỹ Châu rắc lông ngỗng. Nay, Quý ròm không đào đâu ra lông ngỗng. Nhà nghỉ Mimosa mọc đầy hoa nhái vàng. Hoa nhái vàng nở đầy sân, nở dọc hàng rào. Vì vậy, Quý ròm thay lông ngỗng bằng hoa nhái. Sáng, trước khi ra khỏi nhà nghỉ, nó hái hoa nhái nhét đầy túi áo túi quần.

Tiểu Long nhìn Quý ròm hăm hở rắc hoa dọc đường đi, miệng tùm tùm:

- Nếu cỗ xe này đi thêm một quãng đường bằng quãng đường vừa rồi thì mày không còn đủ hoa để mà rắc!

May mắn cho Quý ròm, điều Tiểu Long lo lắng cuối cùng đã không xảy ra. Tới Cung Thiếu Nhi, cỗ xe rẽ sang đường Lê Hồng Phong rồi ngoặt trái đi về hướng Dinh 3, một trong những tòa nhà trước đây của vua Bảo Đại.

Nhưng cỗ xe không vào Dinh 3. Người xà ích đánh xe đi thêm một đoạn rồi rẽ vào một con đường mòn men theo sườn đồi xuôi xuống một thung lũng cỏ cây rậm rạp và tươi tốt.

- Tới nơi rồi! - Quý ròm thở ra.

- Sao mày biết?

Quý ròm nhìn theo cỗ xe ngựa, nói:

- Tới đây là tắc đường rồi! Chẳng lẽ cỗ xe còn đi đâu nữa?

Tiểu Long nôn nóng:

- Vậy mình đuổi theo đi!

- Không cần vội! - Quý ròm nhún vai - Đợi Hạnh, Mạnh, Tùng tới đi một thể!

Quý ròm và Tiểu Long phải đợi mất hai mươi phút, ba nhân vật còn lại mới lết bết tới nơi.

Tùng gạt mồ hôi trán, thở dốc:

- Y như chạy marathon, mệt quá xá luôn!

Mạnh mặt mày đỏ lơ đỏ lửng, nhưng vẫn ưỡn ngực ra oai:

- Chạy chừng ấy đã thấm tháp gì! Hồi tao theo anh Quý, chị Hạnh và anh Tiểu Long truy tìm sào huyệt nhóm hải Âu ở Vũng Tàu và đảng Chim Ưng ở thành phố Hồ Chí Minh, tao còn đi gấp mấy lần như thế này, lại gặp đủ thứ nguy hiểm nữa cơ! Mấy băng đảng kia hễ gặp tụi tao là rút súng bắn ì xèo chứ không có im ru như cỗ xe ngựa này đâu!

Đang cao hứng ba hoa, Mạnh quên phắt trong "vụ án" đảng Chim Ưng,

thằng Tùng là người trong cuộc. Tùng là nạn nhân của Dũng cò và băng Đô-mi-nô chứ đâu phải ai xa lạ.

Vì vậy, mặt nó bỗng đỏ ra khi Tùng "xí" một tiếng dài:

- Tụi Dũng cò rút súng bắn ì xèo hồi nào, anh chỉ giỏi phịa!

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh cười khúc khích thì Quý ròm vỗ vai Mạnh:

- Đáng đời mày chưa! Tao đã nói rồi, ai bảo mày không nghe! Cứ ba hoa cho sướng miệng thế nào cũng có ngày sập hố!

Đang mắc cỡ không để đâu cho hết, lại bị ông anh ròm chọc quê, Mạnh nổi cáu:

- Thì cái tật này em bắt chước anh chứ ai!

Bị ông em phản kích bất thành lình, Quý ròm tức muốn nhảy dựng. Nó thu năm tay, răng nghiến trèo trẹo:

- Tao cóc cho mày một phát u đầu bây giờ!

Cái cảnh ông anh còm nhom hùng hổ bước tới còn ông em to khỏe rúm ró bước giật lùi nom khôỉ hài không thể tả.

- Thôi, thôi! - Nhỏ Hạnh vội vàng can thiệp - Lúc này không phải là lúc cãi nhau!

Rồi nó quay sang Tiểu Long:

- Cỗ xe ngựa tới nơi rồi phải không?

Tiểu Long tròn xoe mắt:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nếu không lần ra "sào huyệt" của người đàn ông khả nghi kia thì hai bạn đâu có đứng đợi ở đây và Quý đâu có ung dung rượt đánh ông em mình như vậy!

Tiểu Long chỉ tay xuống con đường mòn nhỏ:

- Cỗ xe ngựa rẽ vào đây! Quý bảo Hạnh tới đi chung!

Không đợi nhỏ Hạnh kịp hỏi, Quý ròm đã hắng giọng phân công:

Bây giờ tiến theo con đường này, thế nào chúng ta cũng sẽ phát hiện được nơi cỗ xe kia đỗ lại. Tới lúc đó, Hạnh và Tùng sẽ nấp phía trước theo dõi động tĩnh, còn tôi, Tiểu Long và Mạnh sẽ đi vòng ra phía sau tìm cách thăm dò, đột nhập!

Kế hoạch của Quý ròm không khỏi làm nhỏ Hạnh lo lắng, thấp thỏm:

- Liệu như thế có nguy hiểm lắm không?

- Tôi nghĩ là không! - Quý ròm đáp lời nhỏ Hạnh nhưng mắt lại cười cười nhìn Mạnh - Tụi tôi sẽ cố không để lộ tung tích. Nhưng nếu như lỡ bị phát giác, tôi không tin người đàn ông mặt đỏ sẽ rút súng ra bắn ì xèo đâu!

CHƯƠNG 9

Con đường mòn chạy ngoằn ngoèo trong cỏ, xuyên qua những tán cây rậm, dẫn xuống chân đồi. Nhưng bọn Quý ròm không phải xuống tận đáy thung.

Giữa sườn đồi thoải thoải, thấp thoáng sau rừng cây xanh là dãy ngôi nhà gạch trắng ngói đỏ xinh đẹp, mái ngói nhọn nhô giữa những tán lá xanh nom như những tòa lâu đài trong phim Walt Disney.

Cỗ xe ngựa mui đen đỗ trong sân của ngôi nhà đầu tiên. Càng xe gác trên đồng cũi xếp cạnh hàng rào, con ngựa bạch chẳng thấy đâu, có lẽ đã được chủ nhân dắt vào tàu.

Những ngôi nhà trên sườn đồi nằm cách nhau khá xa, lại bị cây cối um tùm che khuất nên bọn trẻ không sợ bị phát giác.

Tuy vậy, Quý ròm vẫn thận trọng dặn Tiểu Long và Mạnh:

- Người đánh xe và người đàn ông mặt đỏ đều biết mặt bọn mình, nhớ cẩn thận đấy!
- Mày yên chí! – Tiểu Long khẽ giọng đáp - Tụi tao sẽ đi luôn sau các thân cây!
- Được! Thế thì bắt đầu đi!

Hệt như trong phim trinh thám, ba ông nhóc phóng vèo từ gốc cây này sang gốc cây khác rồi đứng im, rồi lại bất thần phóng vụt qua một gốc cây khác nữa. Cứ thế, vừa chạy vừa nấp, chẳng mấy chốc, bọn trẻ đã vòng ra được phía sau nhà.

Tiểu Long đứng tựa lưng vào gốc cây sát hàng rào cọc, thở phào:

- May quá! Chả ai nhìn thấy!

Quý ròm gật gù:

- Bước đầu vậy là tốt!

Nhưng hai ông anh chưa kịp đặc ý lâu, ông em đã khẽ giọng la hoảng:

- Đừng nhúc nhích! Có người trong nhà đi ra!

Tiếng kêu của thằng Mạnh làm Tiểu Long và Quý ròm giật thót. Cả hai lập tức nín thở đứng im.

Thằng Mạnh ngồi thụp sau bụi cây, căng mắt quan sát qua kẽ lá, thì thào thông báo:

- Đó là người đánh xe...

Tiểu Long và Quý ròm đứng sau gốc cây, đối diện với Mạnh, lưng quay về phía hàng rào nên không trông thấy diễn biến phía sau. Tụi nó cũng không dám ngoái đầu nhìn, chỉ nơm nớp hỏi Mạnh:

- Ông ta đang làm gì vậy?

- Đang tiến về phía tụi mình!

Bụng Quý ròm thót lại:

- Chết rồi! Làm sao giờ?

- Yên tâm! – Mạnh trấn an - Ông dừng lại rồi! Ông dừng ngay chỗ hàng rào!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Ông ta đứng đó làm gì?

Mạnh đáp bằng giọng bí ẩn:

- Ông hạ tay xuống thấp!

Quý ròm cắn môi:

- Ông rút súng hả?

- Không! Ông không rút súng bắn ì xèo như anh nghĩ đâu! – Mạnh thừa cơ “trả đũa” ông anh.

Quý ròm rít qua kẽ răng:

- Tao không giỡn với mày! Ông đang làm gì, nói lên!

Mạnh đáp, giọng cố nén cười:

- Ông đang... đi tiểu!

Mặt Quý ròm lúc này sát khí đằng đằng. Nhưng đang lâm tình thế hiểm nghèo, nó không dám động đậy, chỉ long mắt nhìn thẳng em như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Long bình tĩnh hơn. Nó nhìn Mạnh, hạ giọng:

- Ông vào nhà chưa?

- Chưa! Làm như ông vừa uống nguyên một thùng nước hay sao ấy!

Vừa tức thẳng em vừa sợ người đánh xe phát hiện, Quý ròm cảm thấy thời gian trôi lâu thật lâu. Nó chỉ thở phào khi Mạnh hớn hỏ thông báo:

- Ông vào nhà rồi!

Quý ròm thò đầu ra khỏi gốc cây. Quả nhiên người đánh xe đã không còn ở đó. Nó quay sang Mạnh, thu nắm đấm dứ dứ:

- Xong “vụ án” này, mày sẽ biết tay tao!

Mạnh chưa kịp phân trần thì theo lệnh Quý ròm, nó đã phải quỳ mọp xuống đất cùng hai ông anh bò lom khom vào sát chân rào.

Thấy Quý ròm cứ thập thò sau hàng rào, lão liên quan sát cả buổi chưa chịu nhúc nhích, Tiểu Long nhăn nhó:

- Sao đây mày? Chẳng lẽ cứ nấp ở đây hoài?

- Chờ tao “nghiên cứu tình hình” đã!

- Nghiên cứu lẹ lẹ đi! Tao chịu hết nổi rồi!

- Thằng này lạ thật! – Quý ròm quay lại gắt khế - Mọi khi mày đầu có nôn nóng dữ vậy!

- Nhưng bữa nay khác!

- Khác sao?

Tiểu Long úp mở:

- Mày đổi chỗ cho tao là tao biết liền!

Mạnh cười hí hí:

- Em biết rồi! Anh Tiểu Long đang “phục kích” ngay chóc chỗ ông đánh xe “tâm sự” khi nãy chứ gì!

Tới đây, Quý ròm đã hiểu ra nỗi khổ tâm của thằng mập. Nó nín cười, nói:

- Mày ráng vận dụng môn công phu “bế khí” chịu đựng thêm một lát, tao sẽ “giải thoát” cho mày ngay bây giờ!

Động viên thằng mập xong. Quý ròm lại quay vào nhà “nghiên cứu” tiếp. Bỗng nó chỉ tay lên tầng nhà áp mái, reo khê:

- Tụi mình sẽ trèo lên kia!

Mạnh hưởng ứng ngay:

- Đúng rồi! Mình sẽ đột nhập vào nhà bằng đường cửa sổ!

Tiểu Long không nói gì nhưng thái độ của nó cho thấy Quý ròm muốn dẫn nó vào nhà theo đường nào nó cũng chịu tất, miễn là đừng bắt nó nằm mọp ngay bên chân rào khủng khiếp này thêm bất cứ một phút giây nào nữa!

Cạnh tầng áp mái là một cây thông cổ thụ. Ba ông nhóc bám gốc thông, thận trọng trèo lên.

Trong thoáng mắt, ba đứa đã đặt chân qua dây lan can thấp.

Cửa sổ tầng áp mái không có chấn song. Quý ròm ghé mắt vào khe cửa mở hé, thì thào:

- Không có ai cả!

Vừa nói nó vừa cầm cánh cửa từ từ mở ra.

- Trèo vào ư? – Mạnh hồi hộp hỏi.

- Ừ.

- Sao tự nhiên em thấy sờ sờ thế nào!

Quý ròm mới là chúa nhất chứ không phải là Mạnh. Nhưng thấy Mạnh lộ vẻ sợ hãi, nó khoái chí đến quên cả sợ. Nó hùng dũng nhón chân trèo lên bệ cửa sổ, mặt hếch lên trời:

- Sợ quái gì! Mà cứ làm theo tao!

Tiểu Long chưa kịp can gián, Quý ròm đã bước hẳn vào trong nhà. Nó vội lách cách khỏi Mạnh, bám sát theo Quý ròm để bảo vệ an toàn cho bạn.

Nhưng Tiểu Long chỉ lo xa thế thôi. Tầng áp mái ngoài một tấm nệm cũ và vài chiếc giá rộng kê sát vách chẳng có gì đáng giá. Có lẽ chủ nhà không bước lên đây vào giờ này! Tiểu Long nghĩ bụng và quay lại kéo tay đỡ Mạnh leo vào.

Nhưng Mạnh chân căng cứ luống ca luống cuống, loay hoay mãi vẫn không lọt vào trong nhà được.

- Mà sao thế? – Tiểu Long ngạc nhiên hỏi.

Mạnh giằng tay lại:

- Em không vào đâu!

Quý ròm ngoảnh lại, thấy hai đứa đang kéo qua kéo lại, mặt nó xanh mét:

- Trời ơi! Vào lẹ đi! Người ta trông thấy thì chết cả nút bây giờ!

Thấy ông anh đồ quạu, Mạnh không dám chần chừ. Nó phóc qua cửa sổ nhưng lại ngồi thụp ngay xuống, đầu lắc nguầy nguậy:

- Không được! Không thể vào nơi này được!

Quý ròm liếc Tiểu Long, thở dài:

- Nó sợ quá hóa điên rồi!

- Em không hóa điên! – Mạnh ngược mặt kêu khê - Nhưng em nhớ ra người đàn ông mặt đỏ là ai rồi!

Câu nói của Mạnh khiến hai ông anh trở mắt sừng sốt:

- Mà nói sao? Mà biết người đàn ông mặt đỏ này à?

- Em nhớ ra ông rồi! – Mạnh gật đầu, mặt mày chưa hết thảng thốt – Năm ngoái em đã gặp ông một lần!

Quý ròm và Tiểu Long không hẹn mà ngồi xôm xuống bên cạnh Mạnh.

- Mày gặp ông ta ở đâu?

– Quý ròm hỏi dồn.

- Ở Vũng Tàu.

- Thế ông là ai?

- Em không biết.

- Thế ông tên gì?

- Em không biết.

- Vậy ông làm nghề gì?

Mạnh vẫn lắc đầu:

- Em cũng không biết nốt!

Quý ròm nghe má nóng bừng:

- Mày giỡn với tao hả Mạnh?

- Em không giỡn.

Quý ròm cắn môi muốn bật máu:

- Vậy sao tao hỏi gì mày cũng bảo không biết?

- Em không biết thì bảo là không biết chứ sao! – Mạnh nhăn mặt – Em chỉ thấy ông ngoài phố thôi!

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế lúc đó ông đang làm gì?

Mạnh tắc lưỡi:

- Ông đang bị người ta xúm vào... đánh!

- Đánh?

- Tiết lộ của Mạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm như không tin vào tai mình.

Mạnh gật đầu:

- Ủ, đánh! Ông bị đánh thê thảm!

Tiểu Long sờ lên tay Mạnh:

- Thế tại sao ông bị đánh, mày có biết không?

- Theo lời những người chứng kiến kể lại thì ông chờ một người đàn ông khác, cả hai rượt theo một cô gái rất xinh, không biết họ cướp giật hay giở trò gì mà cô gái kia phóng xe chạy cuống cuồng, sợ hãi đến xám ngoét mặt mày. Thế là người hai bên đường nhào ra can thiệp. Họ ném ghế và gây gộc vào chiếc xe khiến hai người đàn ông ngã chổng gọng, sau đó họ hè nhau xúm vô đánh túi bụi...

Quý ròm há hốc miệng:

- Sau đó thì sao?

- Em chả biết! – Mạnh nhún vai – Lúc đó em đang đi với mẹ. Em mới dừng lại hỏi hai ba câu, mẹ đã vội kéo em đi mất!

Tiểu Long nhú mày:

- Bỏ xừ rồi! Chẳng lẽ đây là hai kẻ chuyên bắt cóc thật!

Quý ròm nhìn lom lom vào mặt Mạnh:

- Người đàn ông thứ hai có phải là người đánh xe ngựa không?

Mạnh lắc đầu:

- Cái đó thì em không dám quả quyết! Em chỉ nhận ra người đàn ông mặt đỏ vì ông có những nét đặc biệt thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi:

- Mày có chắc chắn không?

- Chắc chắn một trăm phần trăm!

- Thế sao mấy ngày vừa rồi mày không nhận ra? – Quý ròm lại vặn.

Mạnh liếm môi:

- Tại lúc em nhìn thấy ông ở Vũng Tàu, ông đang nằm bẹp dưới đất, cặp mắt của ông đâu có oai phong như bây giờ. Cả chiếc tàu lúc đó cũng vắng đâu mất. Vì vậy khi gặp lại, em không thể nhận ra ngay!

Đến đây thì Quý ròm không thể không tin. Và một khi đã tin, tự nhiên nó cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nó dáo dác nhìn quanh và cuối cùng dán mắt vào đầu cầu thang dẫn xuống tầng dưới, nôm nớp lắng tai nghe.

Thấy Quý ròm nghiêng tai, Tiểu Long và Mạnh bắt chước nghiêng tai theo.

- Chả có tiếng động nào cả! – Tiểu Long nhìn bạn, khẽ giọng.

Quý ròm đáp lời Tiểu Long bằng một cái gật đầu. Thấy Quý ròm gật đầu xong lại ngồi im không động đậy, Tiểu Long sốt ruột hỏi:

- Bây giờ sao?

Trong ba đứa, “nhà ảo thuật” Quý ròm mặc nhiên được xem là kẻ cầm đầu. Mà đã là kẻ cầm đầu thì không thể làm thính trong những tình huống như thế này được. Quý ròm đành bậm bụng ra lệnh:

- Tụi mình lần xuống tầng dưới!

Mệnh lệnh của Quý ròm khiến mặt Mạnh tái xám. Nó đưa tay ôm đầu:

- Không! Em không xuống đâu!

Quý ròm hừ mũi:

- Mày không xuống thì cứ ngồi một mình ở đó!

Mệnh lệnh thứ hai này xem ra còn tệ hơn mệnh lệnh thứ nhất. Mạnh rồi rít:

- Em xuống! Em xuống!

Nhưng Quý ròm vừa dợm đặt chân xuống cầu thang đã phải vội rút lại ngay. Khi này, lúc ở gần cửa sổ, bọn trẻ không nghe thấy gì, nhưng khi

tới gần cầu thang, chúng bỗng phát giác có tiếng trò chuyện từ bên dưới
văng vẳng vọng lên.

CHƯƠNG 10

Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh nằm bò sát trên sàn, chỗ cầu thang.

Quý ròm nói:

- Bây giờ tụi mình sẽ thò đầu xuống quan sát!
- Không được! – Mạnh phản đối – Làm thế nguy hiểm lắm!

Quý ròm trừng trừng nhìn ông em:

- Mày đừng có lộn xộn! Sao khi nãy kêu đi xuống dưới mày không la nguy hiểm?
- Khi nãy bây giờ khác! – Mạnh cãi – Khi nãy mình thò chân xuống trước, nếu gặp chuyện bất trắc thì chỉ què giò thôi, còn bây giờ thò đầu xuống, nhỡ có ai đập cho một gậy, lấy chỗ đâu mà đội nón?
- Rõ khéo tưởng tượng! – Quý ròm nổi sung nói ngang – Tao chả cần đội nón! Trước giờ đi học có bao giờ tao mang nón đâu!

Nói xong, nó từ từ thò đầu qua lỗ hổng chỗ đầu cầu thang. Quý ròm miệng tuy nói cứng nhưng nghe Mạnh hù dọa khiếp quá, bụng cũng hơi run. Nó vừa thò đầu vừa phập phồng ngoài cổ nhìn quanh, mắt láo liên quan sát.

Chỉ đến khi thò hẳn đầu xuống khỏi sàn mà chẳng thấy một vật lạ nào nện đánh “cốp” vào đầu, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Quý ròm không nhẹ nhõm được lâu. Tầng dưới không có ai, nhưng khi đảo mắt nhìn ra hiên, nó thấy có ba người đang trò chuyện quanh một chiếc bàn nhỏ.

Quý ròm khẽ giật mình khi nhận ra một trong ba người là người đàn ông mặt đỏ. Nhưng người đàn ông mặt đỏ chỉ làm Quý ròm giật mình, còn hai người kia mới làm nó đờ người ra như... xác ướp Ai Cập. Đó chính là ba mẹ nhỏ Hạnh.

Quý ròm thò đầu xuống trước, Tiểu Long và Mạnh thò đầu xuống sau. Và cũng như Quý ròm, sự có mặt bất ngờ của ba mẹ nhỏ Hạnh trong “sào huyệt” của người đàn ông mặt đỏ làm hai đứa bàng hoàng khôn tả.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới mấp máy môi thì thầm:

- Tại sao ba mẹ Hạnh lại có mặt ở đây nhỉ?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Có thể ba mẹ chị Hạnh ngoài miệng không tin lời tụi mình nhưng trong bụng lại nghi ngờ người đàn ông này. Do vậy hai người mới tìm đến đây chất vấn, gạn hỏi cho ra lẽ!

Cách giải thích của Mạnh không phải không có lý. Tiểu Long gật gà gật gù định khen thằng oắt một câu nhưng rồi nó chợt ngó ra:

- Thế hai người đến đây khi nào?

Lần này thì Mạnh nín thinh: Ủ nhỉ, thế ba mẹ chị Hạnh đã đến đây vào khi nào kìa?

Lúc cỗ xe ngựa rời khỏi chùa Linh Sơn, tụi nó đã bám hút theo tới tận đây, dọc đường đâu có thấy bong bóng của ba mẹ nhỏ Hạnh, thế mà chẳng rõ bằng cách nào họ lại ở trong nhà người đàn ông mặt đỏ!

Quý ròm chẳng buồn nghĩ ngợi xa xôi cho mệt óc. Nó suyt khẽ:

- Lặng yên nghe họ nói gì!

Tiểu Long và Mạnh lập tức im thít, vênh tai nghe.

Tiếng trò chuyện ngoài hiên vọng vào không rõ lắm nhưng nếu tập trung chú ý vẫn có thể nghe lồm bồm tiếng được tiếng mất.

Tụi nó nghe ba nhỏ Hạnh nói:

- Anh nhất định như thế sao!

- Nhất định! – Người đàn ông đáp – Tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này! Mạnh run run giật tay Tiểu Long:

- Anh nghe gì không?

- Nghe!

- Hình như hai bên cãi nhau căng lắm đấy!

Quý ròm ngoảnh sang Mạnh:

- Mà có thôi bép xép cái miệng đi không!

Thấy ông anh đồ quạu, Mạnh nín thinh. Lần này, tới lượt mẹ nhỏ Hạnh lên tiếng:

- Tôi nghĩ không được đâu!

- Sao vậy? – Người đàn ông hỏi.

- Tụi nó còn phải đi học!

Người đàn ông ngả người ra lưng ghế:

- Không sao! Đợi nghỉ hè tôi mới bắt đầu!

Chuyện gì vậy nhỉ? Quý ròm nhủ bụng, nó vẫn không lần ra được đầu mối của câu chuyện. Cuộc đối đáp qua lại giữa ba mẹ nhỏ Hạnh và người đàn ông mặt đỏ không giống chút gì với sự cãi nhau như nhận định của Mạnh.

Mãi nghĩ ngợi, Quý ròm không nghe được những mẩu đối thoại tiếp theo. Phải rất vất vả đầu óc nó mới tập trung lại được.

Và nó nghe mẹ nhỏ Hạnh nói:

- Nhưng anh đã làm tụi nhỏ hoảng vía!

- Chính tôi muốn vậy mà! – Người đàn ông bật cười – Bởi vì câu chuyện sắp tới sẽ diễn ra những cảnh giống như vậy! Bọn trẻ sẽ truy tìm tông tích một cỗ xe ngựa kỳ bí!

Mẹ nhỏ Hạnh nhìn quanh:

- Theo anh, tụi nhỏ có lần được tới đây không?

- Ồ! – Người đàn ông nhún vai – Bọn trẻ thông minh gan dạ nhà chị chắc chắn đã tìm được đến đây rồi! Có khi lúc này bọn chúng đang ở đâu trên gác cũng nên!

Câu nói của người đàn ông khiến bọn Quý ròm giật bắn người như bị điện giật. Ba đứa hấp tấp rụt đầu lên khỏi sàn gác.

Mạnh méo xệch miệng:

- Chết rồi! Ông ta biết tổng bọn mình đang nấp ở đây rồi!
- Chưa chắc đâu! – Tiểu Long tặc lưỡi – Có thể ông ta nói mò thôi!
- Anh nói mò thì có! – Mạnh hừ mũi – Còn ông ta chắc đã nghe động tĩnh gì rồi!

Tiểu Long cãi:

- Thế sao bên dưới lại im ru vậy? Nếu biết bọn mình nấp trên gác, ông ta phải bước lên xem thử chứ?

Thắc mắc của Tiểu Long quả không dễ trả lời. Mạnh không vắn vẹo nữa mà đưa mắt nhìn Quý ròm ra ý hỏi.

Quý ròm liếm môi:

- Chúng ta thò đầu xuống coi sao!

Ba cái đầu lại từ từ thò xuống đầu cầu thang.

Khác với sự êm thấm của lần trước, lần này đợi bọn Quý ròm ở bên dưới là ba cái đầu khác đang hòm hòm.

Ba cái đầu đó đang quay về phía cầu thang, sáu tia nhìn đang chiếu về phía ba cái đầu thậm thà thậm thụt của bọn trẻ.

Vừa ló đầu xuống, đảo mắt một cái, bọn Quý ròm đã phát hiện ngay tai họa. Mặt đứa nào đứa nấy lập tức nghệt ra.

Chưa đứa nào kịp nói gì thì người đàn ông mặt đỏ đã cười hề hề:

- Thôi, xuống hết đi mấy ông tướng con!

Bọn Quý ròm còn đang ngần ngừ thì tiếng người xà ích thành linh vang lên sát rạt sau lưng:

- Xuống đi chứ còn đợi gì nữa!

Lần thứ hai, bọn Quý ròm lại giật nảy. Chúng quay phắt lại, sững sốt

khi thấy người xà ích ngồi đong đưa chân trên bệ cửa sổ như đã có mặt tại đó tự bao giờ.

Trước vẻ mặt hoang mang của bọn trẻ, người xà ích mỉm cười:

- Các cháu vào bằng lối này được, chẳng lẽ ta không vào được?

Mặt đỏ như gấc, bọn Quý ròm không còn cách nào khác là lúu rú bước xuống cầu thang.

- Sao? Các cháu khá vất vả chứ hả? – Cặp mắt sáng lấp lánh ánh lên vẻ gì như chế giễu, người đàn ông mặt đỏ cười hỏi khi bọn trẻ tới gần.

Quý ròm cúi đầu, ấp úng:

- Dạ... dạ...

Tới lúc này, nó vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của người đàn ông trước mặt.

Ba nhỏ Hạnh trở vào những chiếc ghế trống:

- Các cháu ngồi xuống đi!

Mẹ nhỏ Hạnh hỏi câu hỏi cố nén nãy giờ:

- Hạnh, Tùng đâu các cháu?

Tiểu Long chỉ tay ra bụi cây xa xa trước cổng, bên lên đáp:

- Các bạn ấy đang nấp ở ngoài kia!

- Các bạn ấy không có ở ngoài kia đâu! – Người đàn ông mặt đỏ lắc đầu nói.

Mạnh ngựa miệng:

- Chị Hạnh và thằng Tùng nấp ở ngoài đó thật mà! Khi nãy chính tụi cháu...

Người đàn ông cắt ngang:

- Đó là chuyện khi nãy. Bây giờ hai bạn ấy không còn ở đó nữa.

Mẹ nhỏ Hạnh lộ vẻ lo lắng:

- Thế...

- Bác ấy nói đúng đó. Tụi con đã vào tong này rồi mẹ à!

Mẹ chưa nói hết câu, tiếng nhỏ Hạnh đã đột ngột vang lên. Và từ sau kẹt cửa, nó và Tùng đưa trước đưa sau cười cười đi ra.

Quý ròm trùng mắt:

- Thế đấy! Đã phân công nấp ngoài kia, lại tự tiện lên vào đây!

Nhỏ Hạnh tùm tùm:

- Hạnh phải vào để hỗ trợ Quý và các bạn chứ! Rủi có ai rút súng bắn ỉ xèo rồi để lại xác chết trên cao nguyên thì sao!

Không biết bọn trẻ đang trêu nhau, mẹ nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Con nói gì lạ thế? Xác chết nào ở đây?

- Tụi con đùa thôi mẹ à!

Nhỏ Hạnh tươi cười đáp. Rồi sực nhớ ra chuyện quan trọng trước mắt, nụ cười vụt tắt ngay trên môi nó. Nó nhìn ba mẹ, mắt chớp chớp:

- Còn ba mẹ? Ba mẹ đến đây vào lúc nào thế?

- Từ chùa Linh Sơn ba mẹ đến thẳng đây.

Nhỏ Hạnh há hốc miệng:

- Thế ra ba mẹ đã biết nơi đây từ trước?

Ba cười:

- Ba đã ghé nơi đây hai ba lần rồi.

Rồi trước vẻ ngơ ngác của bọn trẻ, ba chỉ tay vào người đàn ông mặt đỏ:

- Đây là bạn ba, đạo diễn Hoàng Lâm ở hãng phim Bến Thành. Bác Hoàng Lâm sắp quay một bộ phim tại Đà Lạt...

- Ôi, tuyệt quá! – Tùng reo lên – Phải phim Xác chết trên cao nguyên tập 2 không hở ba?

- Không phải! Đây là một bộ phim về thiếu nhi!

- A ha! Phim thiếu nhi, hay quá! – Tùng lại vỗ tay – Thế ba xin bác Hoàng Lâm cho tụi con đóng phim với!

- Các cháu khỏi lo! – Người đàn ông mặt đỏ, bây giờ là đạo diễn Hoàng Lâm, mỉm cười lên tiếng – Máy hôm nay bác đã quan sát các cháu kỹ lưỡng rồi! Các cháu hoàn toàn thích hợp để đóng trong bộ phim của bác!

Tiểu Long mơ trở thành diễn viên điện ảnh đến chết được. Tất nhiên nó ao ước trở thành diễn viên võ thuật cơ. Vì vậy, nó rụt rè hỏi:

- Phim có đánh nhau không hở bác?

- Ồ, không! Không có đánh nhau! – Đạo diễn Hoàng Lâm ngắm nghía Tiểu Long – Bộ cháu thích đóng cảnh đánh nhau à?

Tiểu Long bối rối:

- Dạ, không! Không ạ!

Đạo diễn Hoàng Lâm gật gù:

- Phim không có cảnh đánh nhau nhưng có cảnh rượt đuổi. Như đuổi theo xe ngựa chẳng hạn. Lại còn rải hoa làm tín hiệu dẫn đường nữa!

Câu nói của người đạo diễn làm bọn trẻ lớn lên ngó lơ chỗ khác.

Thấy vậy, đạo diễn Hoàng Lâm vội vã nói thêm:

- Bác nói thật đấy, không phải trêu các cháu đâu! Chính hành động của các cháu đã gợi ý cho bác. Thế nào trong phim của bác cũng sẽ có cảnh đó!

Quý ròm tò mò:

- Thế bộ phim có tên là gì hở bác?

- Bộ phim của bác có tên là Cổ xe ngựa kỳ bí!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Thì ra cổ xe ngựa bác đi mấy hôm nay là cổ xe sẽ sử dụng trong phim?

- Đúng thế! Bác đã thuê cổ xe này! – Đạo diễn Hoàng Lâm huơ chiếc tàu

trên tay một vòng – Cả ngôi nhà này cũng đã được hãng phim thuê trọn. Đây sẽ là ngôi nhà trong phim.

Quý ròm dè dặt:

- Tụi cháu chưa đóng phim lần nào, tụi cháu sợ sẽ...

- Các cháu đừng lo! – Đạo diễn Hoàng Lâm ngắt lời – Ngay hôm đầu tiên gặp tụi cháu ở nhà thủy tạ chỗ hồ Xuân Hương, bác đã chấm rồi. Quan sát các cháu thêm những ngày sau nữa, bác tin rằng mình không chọn nhầm. Tất nhiên các cháu sẽ còn được hướng dẫn thêm, còn phải thử diễn xuất trước ống kính...

Nhỏ Hạnh nhìn ba mẹ, giọng hờn dỗi:

- Thế ra ba mẹ biết chuyện này ngay từ đầu phải không?

Ba cười khẽ:

- Ngay ngày đầu tiên trông thấy tụi con, buổi tối bác Hoàng Lâm đã đến gặp ba...

Tùng cầm tay ba lay lay:

- Vậy mà ba chẳng chịu nói trước làm tụi con sợ hết hồn!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi:

- Đã vậy khi tụi con phát hiện bị bác Hoàng Lâm theo dõi, ba mẹ còn giả bộ không tin nữa chứ!

- Các cháu đừng trách oan bố mẹ! – Đạo diễn Hoàng Lâm lên tiếng “cứu bồ” – Chính bác đã đề nghị ba mẹ các cháu làm như vậy! Nếu các cháu biết trước, hành động sẽ không còn tự nhiên, như vậy bác sẽ khó đánh giá chính xác khả năng của các cháu được!

Tùng bá vai Tiểu Long:

- Hi hi! Phen này anh em mình được đóng phim, thích nhé!

Tiểu Long không đáp, chỉ cười ngượng ngập. Bên cạnh nó, Quý ròm khịt khịt mũi, còn nhỏ Hạnh thì vỗ vỗ trán. Đứa nào cũng lộ vẻ lo lắng trước sự kiện trọng đại và bất ngờ này, nhưng dù lo lắng đến mấy ánh mắt của tụi nó cũng không giấu được sự nôn nao, thích thú.

Trong bọn, chỉ riêng Mạnh là lo lắng thật sự. Từ khi bước xuống thang gác đến giờ, nó đứng im thít bên cạnh mọi người, bụng thấp tha thấp thỏm.

Khi này, nó đã kể cho Quý ròm và Tiểu Long nghe câu chuyện kỳ quái về người đàn ông mặt đỏ mà nó tận mắt chứng kiến ở Vũng Tàu, nhưng lúc này trước những sự kiện dồn dập đang xảy ra, hai ông anh dường như quên khuấy mất những gì nó vừa kể.

Quý ròm và Tiểu Long có thể quên và đã quên. Nhưng Mạnh thì không quên. Nó cứ đứng chôn chân một chỗ, lăm lét nhìn người đàn ông, bụng hoang mang không rõ ông này là đạo diễn thật hay là kẻ xấu đội lốt. Nó cứ sợ mọi người, kể cả ba mẹ nhỏ Hạnh, bị mắc lừa.

Vẻ căng thẳng của Mạnh không qua được mắt đạo diễn Hoàng Lân. Đợi cho không khí tạm lắng dịu, ông khẽ quay sang Mạnh:

- Sao này giờ cháu không nói gì hết vậy?

Bị hỏi bất ngờ, Mạnh ấp úng:

- Dạ... dạ...

- Thế cháu có thích đóng phim với các bạn không?

Đạo diễn Hoàng Lân lại hỏi. Và Mạnh lại “Dạ... dạ...”.

Thằng oắt làm nhà đạo diễn ngạc nhiên quá xa. Ông hươ tròn chiếc tàu thuốc:

- Có gì cháu cứ nói! Nếu cháu không thích đóng phim, bác không ép cháu đâu!

- Không... không phải thế ạ! Cháu chỉ thắc mắc...

Cuối cùng, Mạnh cũng mở miệng được. Nhưng nó chỉ lắp bắp có thế. Rồi tắc tị.

Đạo diễn Hoàng Lân chồm người tới trước:

- Cháu thắc mắc điều gì?

Tới đây thì Tiểu Long và Quý ròm mới sực nhớ ra câu chuyện khi này

trên căn gác. Quý ròm liền vọt miệng:

- À, cháu quên hỏi bác. Năm ngoái bác có xuống Vũng Tàu phải không ạ?

Đạo diễn Hoàng Luân có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi không đâu vào đâu của Quý ròm nhưng vẫn trả lời:

- Đúng rồi! Năm ngoái bác quay một bộ phim ở đó! Có chuyện gì thế cháu?

Quý ròm chớp mắt:

- Có, có một chuyện! – Nó chỉ tay vào Mạnh – Thằng này là em cháu. Nó sống ở Vũng Tàu!

Nhà đạo diễn trố mắt:

- Thế thì sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó bảo là nó đã nhìn thấy bác...

Cặp lông mày nhà đạo diễn nhăn tít:

- Bác vẫn chưa hiểu cháu muốn nói gì!

Quý ròm hít một hơi:

- Nó bảo nó nhìn thấy bác bị... người ta đánh!

Tiết lộ của Quý ròm khiến cả nhà nhỏ Hạnh từ lớn tới bé trợn tròn mắt. Còn Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh thì nín thở chờ xem nhà đạo diễn ăn nói ra làm sao. Nếu ông ta chối phắt thì tội nó không biết chui đi đâu.

Nhưng đạo diễn Hoàng Luân không chối. Ông ngó người ra một thoáng rồi cười xòa:

- Bác nhớ ra rồi. Bác có bị người ta đánh. Đánh đau lắm!

Rồi ông nhìn Mạnh, giọng bông đùa:

- Hóa ra này giờ cậu bé này đang nghi ngờ đạo đức của ta đây!

- Ủa, bác làm gì mà người ta đánh hờ bác?

Tùng vọt miệng hỏi, nhanh nhẩu đến mức mẹ nó giật tay không kịp. Đạo diễn ngả người ra lưng ghế, rít một hơi thuốc rồi nhớ lại:

- Lần đó, bác đang tìm một diễn viên nữ chính cho bộ phim sắp quay. Một lần vào quán kem Bốn Mùa, bác trông thấy một cô gái có bề ngoài rất hợp với nhân vật trong phim liền bước tới tìm cách bắt chuyện. Nhưng bác mới nói một hai câu, cô ta đã bỏ dở ly kem và đứng phắt dậy đi ngay...

Đạo diễn Hoàng Luân ngừng lại và đưa đầu thuốc lên miệng.

- Thế rồi sao hờ bác? – Tùng sốt ruột – Bác có gặp lại cô gái đó không?

Còn Mạnh thì bô bô nhận xét:

- Chắc bộ dạng của bác làm cô ta sợ!

Thấy ông em ăn nói bừa bãi, chẳng biết lịch sự tế nhị tí ti ông cụ nào, Quý ròm trừng mắt nhìn nhưng Mạnh đã nhanh chóng ngó lơ chỗ khác.

Trái với sự lo lắng của Quý ròm, đạo diễn Hoàng Luân chẳng tỏ vẻ gì phật ý về câu nói của Mạnh. Ông thản nhiên gật đầu:

- Chính bác cũng nghĩ như vậy. Vẻ ngoài của bác khiến ai mới gặp cũng đều úy kị. Vì vậy, hôm sau, cũng vào giờ đó, bác lại đến quán kem Bốn Mùa với hy vọng sẽ gặp lại cô ấy để nói rõ ý định của mình...

Mạnh hồi hộp:

- Thế bác có gặp không ạ?

- Gặp! Cô ấy vẫn ngồi ở chỗ cũ. Và thế là bác tiến lại. Nhưng cũng như lần trước, mặc bác huyền thuyên, cô ấy chẳng đáp trả một tiếng nào và đứng lên đi thẳng...

Câu chuyện của đạo diễn Hoàng Luân càng lúc càng kỳ lạ khiến mọi người nín thở lắng tai nghe.

- Cả hai lần đều bị hờ, bác rất ngượng. Cũng may là vào giờ đó quán tương đối vắng. Nhưng chỉ nhìn những nụ cười tủm tỉm bí hiểm của các cô phục vụ trong quán, bác cũng đã muốn độn thổ rồi. Hôm sau, bác rú

thêm anh quay phim trong đoàn cùng đi. Nhưng lần này, rút kinh nghiệm, bác không vào bên trong, mà “phục kích” cô gái ngay trước quán. Kế hoạch của bác là bí mật bám theo cô gái về đến tận nhà rồi vào gặp gia đình cô ta thừa chuyện để tránh hiểu lầm...

Đạo diễn Hoàng Luân lại ngừng lại rút thuốc, mẩu chuyện sắp kể khiến vẻ mặt ông nửa như cười nửa như mếu.

- Đứng vào giờ đã định, cô gái đó từ quán kem Bốn Mùa đi ra. Bác liền chở anh quay phim lảng lạng bám theo. Mọi việc đang diễn ra đúng theo kế hoạch thì cô gái bất thần quẹo sang đường khác. Ngặt nỗi lúc đó đèn hiệu giao thông sắp chuyển sang màu đỏ. Sợ mất dấu, bác rồ ga phóng vượt lên. Khổ thay, chính cú lao quá đà này khiến cô gái trông thấy bác. Trót lộ bí mật, bác đành kè kè bám sát luôn. Còn cô gái vừa nhác thấy bác đã lộ vẻ sợ hãi, cho xe phóng vèo vèo. Chạy một quãng, cô ta lại quẹo. Và bác lại rú ga, chẳng may vấp phải cục đá lớn. Chiếc xe lồm lên như thể giận dữ khiến cô gái hét lên thất thanh. Thế là người hai bên đường la rần “Cướp! Cướp”, “Bắt lấy chúng!”. Họ ủa ra, ghé bàn gậy đá bay tua tua vào bác khiến chiếc xe đổ chổng kèn...

Mạnh thở phào:

- Cháu hiểu rồi!

Còn đạo diễn Hoàng Luân thì thở dài thườn thượt:

- Nếu lúc đó cảnh sát giao thông không đến kịp, chắc bác và anh quay phim đã biến thành hai xác chết không phải trên cao nguyên mà dưới bãi biển rồi!

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Nhưng tại sao cô gái đó lại không muốn bắt chuyện với bác hoặc nghe bác giải thích...

Đạo diễn Hoàng Luân gật gù:

- Cháu hỏi rất hay! – Rồi ông vò vò mái tóc hoa râm, chậm rãi đáp – Đó là do bác gặp vận xui! Sau khi hiểu ra, những người xúm vào đánh bác mới nói cho bác biết cô gái mà bác đang bám theo là một cô gái câm!

Cả bốn cái miệng cùng “Ồ” lên một lượt:

- Thì ra thế!

Đạo diễn Hoàng Lân nhìn bọn trẻ:

- Nhưng các cháu có biết trong chuyện này bác đau nhất ở chỗ nào không?

Tùng láu táu:

- Ở chỗ xương sườn ọ! Chắc người ta đánh chỗ đó nhiều nhất!

Mạnh cãi:

- Không! Đau ở đầu cơ!

Nhà đạo diễn cười như mếu:

- Đau nhất là lúc đó bác đang đi tìm diễn viên để mời đóng vai một... cô gái cầm trong bộ phim của bác. Đó cũng là phim Tình yêu không nói lên lời vừa chiếu hồi đầu năm!

Nghe tới đây, dù đang cố làm nghiêm để tỏ bày sự cảm thông trước tai nạn nghề nghiệp của nhà đạo diễn, mọi người cũng phải bật cười khúc khích.

Nỗi lo trong lòng Mạnh lúc này đã bay biến hết. Nó trở lại là cái thằng Mạnh bộp chộp, vô ý vô tứ như mọi ngày. Bọn Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tùng chưa kịp nói gì thì nó đã oang oang:

- Bác ơi, hay là bác đưa cái cảnh bác bị người ta hiều lằm vô trong phim Cỗ xe ngựa kỳ bí này đi bác! Có cái cảnh éo le đó, khán giả sẽ kéo nhau rần rần đến rạp cho bác coi!

1997

Nguyễn Nhật Ánh